

© Пламен Четелязов, автор, 2010
Smashwords издание

ПЛАМЕН ЧЕТЕЛЯЗОВ ИМАГО

chitanka.info

„Имаго“ идва от латински и означава образ. В психологията наричат така подсъзнателния прототип на отношенията с околните, изграден още в детството. В ентомологията думата е название на последната фаза от развитието на някои насекоми — тогава те са оформени като възрастни индивиди и могат да се размножават. Смесът, който заглавието на прозата носи, е застинал между двете определения. Написах „Имаго“ през 2001. Тогава бях на 19 години. Съдбата бе разкъсала магическия пашкул на детството, а аз зарях дрипите му в Пловдив и заживях в Студентски град. Там за първи път осъзнах реалните измерения на емоционалната импотентност, която се шири сред посткомунистическото ни общество. Наложих се да се боря срещу клишетата на възпитанието, които просто не ми вършеха работа. И не бях само аз. Всички се лутахме, за да открием себе си, без да имаме адекватна отправна точка. Прозата „Имаго“ е вдъхновена от този период и е провокирана от реалността, в която съществувахме, без да приемаме. Захванах се да преработя „Имаго“ в началото на 2010 година, вграждайки някои по-нови сингли, консумирани от списанието „MyLife“ и вестник „Анонс“. Публикуването на книгата е своеобразен snapshot на вече повехнали емоции, порив за освобождаване от един груб стил и еволюирането му в нещо друго, вероятно не по-малко недодялано.

1.

ИЗНАСИЛЕН, АНЕМИЧЕН СОМНАМБУЛ

Студено е. Скучният ден си отива бавно. Отровният смог от пушеците на комините и изгорелите автомобилни газове полепва по гъстите облаци и придава на небето призрачен сиволилав, оловен оттенък. Мизерните остатъци повехнала дневна светлина се топят в настъпващия мрак. Влажната вечер ги убива безмилостно. Лепкава, тежка мъгла пълзи между панелните блокове. Бавно и сигурно разяжда декемврийския сняг. Улиците се задушават от калната пихтиеста киша. От Витоша духа онзи режещ вятър, който прониква безцеремонно през дрехите и кожата, за да смрази кръвта.

Нощта прегръща със смразяващите си обятия студентски град. Градът, който никога не спи — изнасилен, анемичен сомнамбул, припаднал в покрайнините на София. Представете си около шейсет панелни блока, строени по времето на комунизма — грозни отломки дефектирали в калта без никаква естетика. Снабден е със собствена поликлиника, полицейски участък, пощенска система и мрежа за пласиране на наркотици. Тъжните монументи на един неуспешен социален експеримент са построени за студентите на университетите в София, деца заболели от синдрома на „отвързаното куче“ — болест, предавана по полов, никотинов, ферментирал и синтетичен път. Отегчени да играят ролята на примерни ученици, уморени да бъдат синове и дъщери някъде в далечната провинция, откриват красотата на нощния живот. Новородени вампири, поглъщащи ароматната глътка кръв на първата жертва. Раждат се за свободата, за онова, което всеки иска да вземе от нея на двайсет години. Чупят катинарите и отварят вратата на насъбраната първична агресия. Така самите те еволюират в сомнамбули, престават да спят. Бият се, пият, експериментират със синтетика, разреждат чисти емоции с безалкохолни сволоч лайна и консумират от това до припадък.

Студентски град разбива илюзиите на мечтателите. Превръща някои в романтични реалисти — онези, късметлиите. Други обладава

грубо, а после захвърля мъртвите им духове в канавките на живота. Но той е добър приятел, истински и откровен. Не се опитва да крие деградацията, болката и обезобразения лик на обществото. Това го правят родителите. Студентски град показва дъното и има таланта да възпитава правилния поглед, улавящ първичната красота. Дали всички имат очи за това? Дали всички имат правилните емоции...

Обстановката в панелките е меко казано колоритна. Teenspotting, grungespotting, fuckspotting. Смърдящи стаи, напукани коридори, древни асансьори — изрисувани от незнайни творци, изпотрошени от безпаметни алкохолици, съсипани от амортизацията на времето. Чудесен декор, за да се усамотиш с бутилка водка и да си пръснеш черепа, както всеки депресиран позьор. Или пък да откриеш твоя смисъл в цялото животинско безсмислие...

2.

ПРЕГЛАДНЕЛИ ЗА ДЕТСКИ МЕЧТИ

Чудовищен тътен machka тялото, запокитено сред електронния хаос. Изтръпналото същество отдавна изгуби усет за музиката, удавено в дигиталното езеро и синтетичните субстанции. Аспарух не танцува — движи се в неудържими гърчове — мускулни съкращения, с които инстинктите вкарват адреналин в кръвта, за да го поддържат в съзнание. Бесният beat на сърцето се накъсва от бълбукащия във вените алкохол. Душата стене в гърдите. Разлигавена глезла, лакома за мазохистичното удоволствие от болката, с която се отделя от физическото, за да докосне всемира. Притиска го мрак, разкъсан от луминесцентни пукнатини и лазерни експлозии, фотографиращи върху погледа фреймове, изпълнени с луди, с деца на нощта. Край Аспарух има единствено зомбита — гърчат се в своята страст, прегладнели за детски мечти.

Изведнъж музиката затихва. Глух тътен, далечно ехо, неясен шепот... Затворените очи щипят от цигарения дим и потта. Усеща, че е сам, някъде на високо. Чува писъка на орел и далечния грохот на падаща вода. Бавно отваря очи. Клубът го няма, барът е изчезнал. Всички онези хора са изтрити от реалността. Заедно с тях си е тръгнала и алкохолната забрава. Съзнанието на Аспарух е напълно ясно, бистро като кристал. Обувките са на скалистия ръб, отвъд ръба — ужасяваща пропаст. Малки парченца изронени камъчета политат надолу, падат в дълбоката стотици метри бездна. Всичко наоколо — подножието на скалата и там далече, където небето и земята се сливат в хоризонт, всичко е покрито с гъста борова гора. Въздухът ухае на смола и живот, толкова чист, така прохладен и опияняващ. Аспарух е първият стъпил на това място — не го знае, чувства го. Усещането е прекалено реално, неосквернено, заредено с толкова силна енергия. Паралелна реалност, недокосната от хората... Аспарух иска да остане тук, на това място, което не е готов да изгуби — скривалище на болното му въображение. Отново чува писъка на орела. Замижава.

Някой го блъска. Отваря очи в задимения бар. Пиян е повече от всякога. Боли го глава. Усеца жесток спазъм в корема си. Чувства как горещата токсична течност се издига по хранопровода...

3. ЕБАЛ СЪМ ГИ

На Христо му е гадно. Той е в „J&B“ заради приятелите си. Пак настояваха да дойде с тях. Пак настояваше, че ще му е тъпо: „Ебал съм ги в клубовете и дискотеките, мислеше си той, ебал съм ги тия диванета, издивели отрепки. Подскачат наоколо — надрусани маймуни!“. Христо не може да се отпусне. Суетата е твърде силна понякога, жесток товар, страхът да не се изложиш, подсъзнателните юзди върху порива. Няма как музиката да го завладее. Това не го прави забит. Това, че не оставя музиката да проникне в съзнанието, да оперира с тялото му. Христо иска да се скрие в социалната адекватност на своята стая. Приютен в удобството на безплатното парно, седнал на масата с двулитровката бира, люпещ семки с приятели: „Тук не мога да чуя дори собствените си думи. Как да говоря с момчетата за нещата от живота. А другите. Мамка им. Мислят ме за малоумен кибик, който зяпа задниците на чуждите гаджета!“ Христо е вбесен. Вкъщи го чака бутилка водка, разредена със степ. Ще си запие сам. Само да се измъкне оттук, от това задушно помещение, претъпкано с народ. Плува срещу течението на реката от хора. Едва полунощ е. Цялата party гмеж тепърва приижда. Изроди. Скачат, викат, блъскат, плюят, стъпкват. Христо усеща буцата на яростта в гърлото си.

Пълзи към изхода, а на пътя му блед силует. Зомби. Червени кръгове около очите, които контрастират с бледите скули и восъчното чело, сплъстена от пот коса. Погледът му... Тези изцъклени очи. Широко отворени, кървави, сухи. Жадни очи, отнесени някъде другаде. „Шибана джанка! Така ще те блъсна!“ Аспарух примигва, поема си въздух дълбоко, после се сгърчва и започва да повръща право върху Христо. С отвратена физиономия, по-бесен от всякога, той продължава напред. Зад него Аспарух се свлича на колене и продължава да драйфа. Новият пуловер на Христо е напълно съсипан. Надеждите за спокойна и хубава вечер също. Почти е стигнал до изхода. Почти се е измъкнал. Точно тогава някакъв идиот залита назад

— придържа свойски руса пача, тъпчейки с тежки ботуши. Христо е завладян от яростта. „Гаден педал!“, свети в мозъка му. Нанася силен ритник право в бута на шибаното говедо. След това прави крачка назад и встрани. Онзи не разбира кой го е ритнал и има намерение да си го изкара на съвсем друг. Христо се усмихва, въпреки че миризмата на повръщано изпълва ноздрите му с мърша. „Вечерта не е напълно провалена, сега ще погледам мъничко шоу!“

4.

В ТЪПАТА ГОВЕЖДА ГЛАВА

Георги докопа Юлия. Пачата на групата. От онези, по чийто стол засъхват лигите на комплексарите в курса. Мазната баница, която задъхва професорите, изчервява шопаровидните им физиономии, кара ги да мачкат джобовете си с животинско настървение: „Не си точно за тройка, казват й перверзните чичковци, Ела да го обсъдим на кафенце утре по обед или направо привечер.“ Гадни дъртаци, зажаждали за агнешка мръвка. Академичен елит? Комплексиран извратеняци!

Георги се чуди дали е влюбен в Юлия. Тя е най-красивото момиче в курса. Всичките му приятели искат да я имат. Към нея изпитва силен ищак. Първичните подтици се стремят към възпроизводството. Вторичните жадуват социално признание. Юлия е бижу, пасва на новия телефон, на лъскавия автомобил, провокира самецата в него. Георги желае да се изправи на бюрото в аулата, да се тупа по гърдите, да реве необуздано. Иска да проникне в изваяното й дупе пред всички, да мачка сладките й цици, докато гледа в натъжените завистливи очи на професорите и другите лузъри. Георги се чуди дали е влюбен в Юлия, защото е тъп и не може да анализира емоциите си. Свикнал е да получава всичко, което поиска. Дори в университета влезе с парите на баща си — пари, натрупани от далавери, изпрани кондоми, прониквали безмилостно в изнасиленото българско общество. Законът на джунглата. Нашето семейство са хищници — ебат, бият, крадат, карат скъпи коли, ходят на лов с политическия елит. Вие простолюдието да си знаете мястото. Вие слуги, отрепки, възобновяем ресурс, предназначен да обслужва порочните ни страсти.

Юлия е красива като млада богиня. Като сълза. Тя пръска аромата на любов, живот и секс. Имаше сериозен приятел, но Георги реши, че трябва да е негова на всяка цена. Изпотроши маса пари за малката кучка и това го вбесява. Докато я свали изхарчи толкова, с колкото да си осигури сносни оценки по поне три предмета от

предстоящата сесия. Беше се правил на лигльо, беше купувал цветя и разни дрънкулки. Бе рецитирал стихове, които тя харесваше...

България, това не са Пловдив, София и Варна. Това са малките села, наричани градове и махалите, наричани села. Българите предпочитат миризмата на немити мишници да не им прави впечатление, докато ги обгръща заедно с алкохолното замайване след четвъртата ракия. Те не са социални и дружелюбни (нещо, което се афишира по недопустим начин от туроператорите в чужбина). Те са социопати, избиващи комплексите си с крайна форма на физическо насилие. След побоя и псувните по женския контингент на селото, побоят и псувните по непознати е второто по сила забавление. А алкохолът, цигарите и черните аудита с газова са ежедневие. Ежедневие са и мотиките, спареният въздух в оранжерииите, калта, миризмата на кокоши, конски, свински и човешки изпражнения.

Говори се как лошите хора изнасят невинните момичета извън граница. Шибаните щрауси забравят простата истина. Много от тези момичета имат умствен багаж точно колкото надуваемите кукли от sex shop-овете. Много от тях, виждайки „Planet bar de luxe“ изпитват онова, което някой друг би изпитал при няколкодневен тур на музея за модерно изкуство в Ню Йорк. Това са момичета, чиито инстинкти насочват погледа им към златния отблясък на бижута, към звука от дрънкащи ключове за кола и дръзкия животински поглед у един мъж. Животинският поглед според тях е символ на борбена личност, която знае как да се справи в живота. Такива са женските инстинкти, развити по време на низането на тютюн, копаенето на домати, и вследствие на болката от шамарите в колата на поредния простак.

Юлия е красиво, но не толкова умно момиче. Идва от малък провинциален град. Много пари, шумен и кичозен lifestyle и един зализан задник са невероятните за нея неща, които е сигурна, че заслужава.

Георги си мисли, че я обича. Всъщност я желае толкова силно, че се лъже като мисли този свой порив за любов. Тя най-после е с него. Приятелите му също. Те му завидват, личи си по алчните им погледи. Георги беше показал, че е най-можещия в цялата компания. Той е гордо копеле! Право на върха. Повтаря си наум, че може, че е най-великият, че ще има всичко, което си поиска в този живот. Тъжното е, че не греши. А довечера ще закара малката кучка в апартамента си, ще

бъде алчен, ще си вземе всичко, което беше дал и изобщо няма да го интересува дали на нея ѝ харесва или не.

Георги се чувства недосегаем и неповторим. Георги е Юлий Цезар! Георги усеща страхотен ритник в свивката на коляното си. Прихванал Юлия през кръста, той гледа назад, чуди се къде се бавят приятелите му. Това му попречва да се обърне веднага и да види кой го е ритнал. Извързва се побеснял, решен да си го изкара на първия идиот, който ще се изпречи на пътя му. След това заковава поглед върху едно момче и приятелите му. В тъпата говежда глава не остава и капка съмнение кой е виновен.

5. СОЦИАЛНО АКТИВЕН

Светльо не е лудо влюбен в Юлия. Той знае, че това момиче няма много акъл и рано или късно ще го зареже. Лошото е, че бе свикнал с нея. Харесваше му да консумира красотата ѝ. Това първо. Второ — социалният ѝ статус на „мазна баница“ чешеше комплексите му. „Имаш ли пари, Тигре? Не, нямам педали скапани!“ Така си казваше и придърпваше Юлия по-близо до тялото си в неприлично скъпия бар.

Семейството на Светльо е най-обикновено. Майката е учителка, бащата е дърводелец. Всеки месец плащат парното, телефона и тока. Всеки месец с бюджета са на червено. Ето защо Светльо работи. Свикнал е да се труди от малък. „Всъщност студентският живот не е толкова скъп, ако по цял ден стоиш в стаята си и учиш, ако излизаш само за лекции и упражнения, ако се храниш на стол — тогава разходите са минимални“, казват родителите му. „Трябват ми пари, за да се потопя в уютата на някое тихо кафе с приятели. Как иначе да бъда социално активен? Трябват ми пари за алкохол, за цигари, за входовете на клубовете, където да подивея, да се откъсна, да изгоря агресията и стреса. Искам да ям пица, искам да си купя сандвич, искам да сляза в «Гюлето» за бира с пилешки хапки и шампионската лига. По дяволите мазния стол, по дяволите работното време на тази воняща на манджа клоака“, мисли Светльо, но не споделя на техните. Няма да одобряват. Няма да разберат.

И така Светльо се принуди да започне работа. Започна да се вижда по-рядко и с Юлия. След това се появи онзи зализан гъз Гошо тъпото. Светльо не е разочарован, че тя го заряза. Така поне ще си спести доста разходи. Но точно заради това ли ще го зареже: „Най-противният, мазен и миризлив мухъл. Лигльо, гадно лайненце, богато копеле, мръсен педал!“ Днес Светльо почива. Напусна втората работа в складовете край гарата, където нощем разтоварват вагони с пакети тоалетна хартия. Сега е с колегите от бензиностанцията влизат в „J&B“, за да се поотпуснат и разсеят от всичките глупости, да

послушат музика, да пийнат, да запалят по фас, да позяпат женските задници и да се посмеят на простотии.

Юмрукът на Георги го сварва напълно неподготвен. Уцелва го в слепоочието и завърта главата му на деветдесет градуса. В черепа му избухва болка. Тя помита съзнанието и сетивата. Пред погледа му — гъсто и мазно черно петно с малки червени точки, бясно препускащи насам натам...

6. СКУЧАЕЩ ЧИСТАЧ НА ОТРЕПКИ

Цецо е охрана на бара. Той е як като бик и почти толкова умен. Повечето бивши колеги от спортната академия се возят в плашещо скъпи, огромни коли-танкове, а на коланите им висят пистолети. По това време на денонощието се грижат за някой алчен и тлъст чичко — кибичат в баровете, захласнати заедно с него по потната, амортизирана плът на отегчена стриптийз танцърка. А Цецо мрази работата си. Мрази когато разни отрепки се напият и започнат да повръщат из бара. Понякога, докато ги изкара навън го оповръщат целия. Той им го връща с мръснишки удари в бъбреците. Надява се, че утре ще пикаят кръв. „Пияч не е онзи, който се налива, а другият дете си знае мярката“, Цецо си мисли така докато е на работа. Тогава шоуто наоколо е задължение. Музиката не свири за него. Момчетата не танцуват за него. Алкохолът се поднася на други, на лапета, пикльовци, мамени синчета. Цецо е скучаещ чистач на отрепки — лекетата с пачите, онези, които се правят на голяма работа и си търсят белята го вбесяват. Всъщност обаче, дълбоко в себе си той усеща неосъзната възбуда и първично задоволство от разнообразието, което подобни педалчета му предоставят — отдушници на агресията, възможност да се почувства мъжествен и значим.

Цецо вижда мелето, което се заформя до изхода. Веднага вика на три от момчетата. Намесват се с професионализма и категоричността на разгонени хипопотами. Разделят бърхтещите се групички. Цецо е сграбчил най-дразнещия педал. Георги се дърпа, говори за богатия си баща, заплашва с петте джипа — онези същите, които уж чакат обаждането на всяко софийско леке: „Само едно обаждане и ще почернее от S класи“, вика Георги. „Само повдигам брадичката и извивам на дясно“, мисли си Цецо изнервен. После се овладява и изтиква идиотите извън бара. Оттам нататък не го интересуват въобще.

7.

СЕКСУАЛНА АНОРЕКСИЯ

Милена върви към „Строежа“. Тя е сама. Не се обади на никой. Има нужда да остане встрани от познатите си за малко. Трябва да сложи мислите в ред. Знае колко ще ѝ е трудно. Само момиче, пъпцецо по мрачните улици на Студентски град. Само момиче, пиещо алкохол на бара. Пет минути ще са достатъчни на комплексарите, за да я налазят целеустремено.

Едно от многото първични явления в съвременна България е колкото грозното и просташко, толкова и поголовно зяпане на женски задници. Клишето за пословичната красота на българката безспорно е факт. Това обаче не е оправдание за онази малоумна, животинска отнесеност, която се чете в облещените очи на псевдомачовците, проследяващи жадно гъза на отдалечаващата се към бара сервитьорка или циците на приближаващата към ксерокса секретарка. В такива моменти първичният сексуален нагон сграбчва рецепторите посредством съзнанието, налагайки на емоциите да упражнят своя контрол върху въображението и така, макар и само за няколко секунди момчетата получават порция илюзорен полъх за секс. Глупаво естествено — обикновено става въпрос за нечи двадесетгодишни задни части. И все пак — гениално от страна на емоциите и въображението у човешкото същество. По този начин съзнанието си създава илюзорни хапки, притъпяващи сексуалния глад, постна салата, която засища алчните мъжки комплекси.

В тази псевдокапиталистическа ориенталска действителност българското момче представлява организъм, поставен на изтощителна сексуална диета. Сексуалната анорексия е докарала нивото на „инвиво“ комплексите до изнемогващи стойности, които карат българина да зяпа женските задници, залутан в неосъзнатите си мечти да бъде тоалетно седяло, па макар и понякога опръскано с фекалии и урина.

Разбира се част от вината за това носят и българките, много, от които освен с уникална красота се отличават и с пословичен шаврантийски нрав, изцяло отдаден на материални възжеления, продиктувани от културата на криворазбраната цивилизация.

Проблемът обаче идва най-вече от факта, че българите са бедни, невъзпитани и първични селяндури, еволюиращи в мъже само посредством няколко чаши ракия, дънеща чалга и животинска грубост. А за това друго оправдание освен къс интелект или penis не може да има.

Милена вярва, че е дошъл нов период в живота ѝ. Чувства се силна. Взе си едно патронче водка и го изпи сама в стаята. Сега с леко олюляване върви към строежа, обидена на цялото мъжко съсловие. Усеща прилив на енергия и решителност. Изпъчена е гордо. Палтото ѝ не е закопчано, но не усеща брулеция вятър. Дори се наслаждава на поривите, които си играят с дългата коса. Завихрят кичурите ѝ, хвърлят ги на талази върху лицето ѝ. „Мъжете са идиоти. Абсолютно безчувствени говеда! Мислят само за себе си, държат се отвратително, тъпи егоисти!“ Едно от гаджетата на Милена веднъж се оплакваше, разказваше как в някаква дискотека едни лелки започнали да му се натискат на дансинга. Черпили го с вино, търкали се в тялото му, а били отвратителни. Приятелят ѝ беше възмутен.

На Милена ѝ се иска поне за ден ролите да се разменят. Представи си силния пол, подложен на непрестанен тормоз, характерен за ежедневието на всяко хубаво момиче. Мисълта я кара да се усмихне. Тъкмо минава покрай „J&B“. Входната врата се отваря с трясък. Охраната изхвърля пет-шест момчета навън. Те се разделят на две групички и започват да се пердашат с ярост. Някакво момиче подскача наляво надясно. „Надута патка — позьорнички и се преструва, дори когато никой не ѝ обръща внимание.“ Момчетата се бият наистина яко. По повечето лица се стича кръв, оставяща черни дири по белотата на нощния сняг. Въргалят се в кишата — мърляви, дрипави, толкова глупави.

Милена спира за минута, а после продължава към „Строежа“. „Защо комплексарите винаги се правят на мъже? Винаги са «голямата работа». Един дол дренки са всичките. Първични животни. Не разбират от нищо. Съществува със закърнели емоции.“ Виковете на биещите се заглъхват зад нея. Мъглата скрива гледката. „Едно момиче

трябва да мисли за килограмите си, трябва да мисли за дрехите си, трябва да се гримира и да търпи всякакви козметични изтезания и всичко това, за да може разни мухльовци, плюскащи като свине, да го харесват. Това е абсурдно!“ Милена си обеща да изяде цял шоколад при първа възможност. Е, разбира се имаше и свестни момчета. Например Аспарух. Познаваха се отдавна. Симпатяга е, ценен тип. С него се говори за всичко. Забавен е. Емоционален. Но после развали всичко и взе, че се влюби. Не, че му имаше нещо, момчето си беше наред. Милена го познаваше отдавна и твърде добре. Той не е загадка за нея. Той е приятел, тя не го възприема така... Забавен е, умен, добър, но я няма тръпката. Опита се да му го обясни. Аспарух започна да дрънка някакви клишета, как между момче и момиче не може да има истинско приятелство, защото накрая единият ще поиска то да еволюира в любов. Може и да беше прав, но този нос, тези уши. Косата му, която стоеше толкова смешно без пяна. Хаотичните му гърчове в дискотеките, без финес, грозни и смешни. Милена искаше за себе си някой бунтар. Някой, който да провокира лелеяната тръпка. Някое добро-лошо момче. Някой романтичен, различен от обществото. Нека да го открие, да излекува болката му, да бъде единствено неин. Някой, който всеки път ще ѝ предлага нещо ново и различно. Някой красив...

Не че Аспарух не е романтичен. И е креативен. Милена обаче вярва в любовта от пръв поглед. А с Аспарух се знае от толкова много време. Виждала го е в каква ли не светлина. Какво ново и различно ще ѝ предложи той... Както и да е. И без това вече не поддържат връзка. Той не се обажда, сигурно не му и пука за нея. „А може никога да не му е пукало. Може просто да иска да бъде с някоя, просто да пробва. Такива са скапаните момчетата“. Но и тя рядко се сеща за него. Има си един куп други проблеми. Той даже не ѝ пише на мейла. Милена би му отговорила, но да му изпрати нещо първа, след онзи злополучен разговор, когато и двамата се почувстваха така неловко... Това не е нейна работа. Това беше минало. А и всички мъже са ограничени идиоти: „Първият изявил се тъпак тази вечер ще си отнесе скандала, заклевам се!“

Милена стига до входа на „Строежа“. Вътре е пълно с народ. Тя отваря вратата и пристъпва напред. Дори не успява да се огледа, когато усеща нечия ръка върху джоба на дънките. Веднага се обръща, засича

идиота и го наказва със силен и мълниеносен шамар. Без да се занимава повече продължава навътре...

8.

ОСТАВЯШ ЕМОЦИИТЕ, ПОВРЪЩАШ ГИ ВЪРХУ ЛИСТОВЕТЕ

Пламен стои на бара в „Строежа“. Пред него има тетрадка, около която са разхвърляни празни чашки за текила и бутилки с бира. Момчето натиска с химикала си толкова много, че хартията на места е продупчена. В „Строежа“ е тъмно, той едва вижда какво пише. На бара е шумно — почти не чува мислите си. „Идеално за писане, оставяш емоциите, повръщаш ги върху листовете.“ Пламен пише за конкурс на едно софийско списание. Темата е есе под слогана „Имате ли огънче?“. Мечтае текстовете му да се харесат, мечтае да взема пари от това, което обича да върши, тайничко се надява, че има достатъчно талант.

(ръкопис)

Значи трябва ви разказ — ето ме — аз съм човекът! Някъде из хаоса от букви произлезли от творческите ми напъни в поредния опит да задоволя скапаната си суета трябва да чуем „Имате ли огънче?“.

Е как каква суета? Същата онази, която застава всеки един от редакцията ви да кибичи с часове в кенефа, приведен над собствената си тъкмо излязла статия, чийто препрочитане го облива с егоистичен екстаз. Вярвам сецате се. О, но както и да е, да не издребняваме, а и имаме знаков лимит, нали така... Ето го моят разказ. Виждам как се задава разбутвайки алкохолното замайване, което успокояващо се бе разляло из съзнанието ми. За миг се засуети около мечтите ми, които се визуализират в мозъчния интерфейс като малки балончета от веро. Но това няма да е възвишен разказ, от тези, които пишех преди и охранвах с идеалите си. Това ще един съвсем пошъл разказ. Той е от онези текстове, които подминават подобни пориви с арогантната насмешка на художествен директор от БНТ подминаващ студенти по журналистика. И така моят разказ започва в един пловдивски бар потопен в цигарен дим оцветяван от успокояващата неонова светлина. Защо ли? Защото съм от Пловдив — затова! Да добавим и една студена

бира. Защо да не сложим бутилка уиски ли? Ами защото разказът ми е евтин и не може да си позволи подобен реквизит. Виждате ли — дори въображението ми не е достатъчно богато, за да си поръча един Jack — мамка му! Но виж четири текили биха били идеална компания на обречената бира. Даа. Така е много по-добре. Обстановка, която ми е до болка позната. До онази мазохистичната болка, която преоткривам всяка вечер, за да отричам по цяла сутрин, а понякога и един два дни след това. Зависи колко текили ще сприателя с въпросната бира, която сам знаеш произхожда от голямо семейство съжителстващо в някой примамлив фризер до бара. А днес съм настроен прекалено приятелски струва ми се. Хм от одеде пиша само за алкохол, а не съм стигнал до никъде с разказа си. Това е така, защото сядам да пия с идеята да си изясня на къде съм тръгнал, а после просто не мога да се изправа. Добре — имаме бар, цигарен дим, неонова светлина, приемливо количество банкноти, подстрекаващи отегчения барман да снове до биреното семейство в ъгъла и обратно с бутилка текила в ръка. Какво да пуснем? Не-няма да е чалга, мамка му! Кой даде това тъпо предложение? Ако ми се слушаше саундтрака на някоя евтина софт порно продукция щях да си кибича с двулитровката пред компютъра и нямаше да докарам този разказ до никъде. Ама какъв избор имам... Нали сме в Пловдив. Мамка му, тук всичко е чалга... Е в „Петното“ и „Конюшните“ се чува прилична жива музика, но тя е така близо до мечтите ми. А аз обещах да не намесвам идеалите в това шизофренично излияние на все още неприемливо трезвия ми мозък. Ех това вече звучи като реклама на двете ми любими пловдивски дупки — значи няма да ме публикувате. Винаги прецаквам всичко! Сестра ми каза, че може да е някакъв вид карма, и го каза със съчувствие. Щом така или иначе вече съм сгафил, продължавам по-свободно нататък. Оставям на jukebox-а във въображението си да се развихри с playlist-а. Наблюдавам със задоволство как зарежда „Butterfly caught“ на Massive Attack, „Ascetic“ на Cigaretta, „Woozy“ на Faithless и стига толкова. Word Count 3000 и кусур... Ако времето в пространството е съотносимо с думите в текста имам едва няколко минути за един съвсем кратък разказ и една две песни. Но първо пускам „Stop“ на Остава, а другите да се редят на опашката и ако стигнем до тях. Утопичната меланхолия на мелодията се разлива из мозъка ми с приятен хлад гасящ текилата и бирата, които горят в

хранопровода и стомаха ми. Може би вече си мислихте, че съм някакъв веселяк нали? Ами не съм. Аз съм самотен, незначителен и тотално безнадежден депресант, осъзнал съм го и за това си трая на бара.

Точно тогава се появява ТЯ. Всички я гледат в захлас. Краката и странно напомнят за пергелите, които помня от училище, но може би Фройд би бил по изчерпателен за една такава аналогия. Късата и пола и нелепото боди имат за задача да подчертават, а не да прикриват половите и преимущества, които другите момчета наоколо вече зяпат с малоумен изцъклен поглед. Черната и права коса контрастира с бледото лице създавайки онази ефективна вампирска визия, на която никак не и върви поръчка на чесново хлебче, примерно. Очите и са сини, като на онези хъските, които понякога ме гонят на сън само за да разбере, след като съм бягал цяла вечер, че просто искат да си поиграем. И съвсем случайно гледат в мен. Тя се приближава небрежно поставяйки смърдящата цигара между изящните си устни. Бармана вече не е толкова отегчен както преди, а следи със странен унес и зле прикрита завист как момичето застава до щъркела ми. — Имате ли огънче? Пита тя привеждайки деколтето си към мен и уж случайно поставя ръката си върху коляното ми. — Нямам и не пуша! Ако толкова ти трябваше да си беше взела едно кибритче от денонощното до входа! Тъпа патка, не виждаш ли, че си слушах музика, че това си е моя разказ и единственото, наоколо което си заслужава внимание са текилите и бирата пред мен. „Скапана пача“ е последното, което си помислям, преди бармана бърз като змия да поднесе вече горящата запалка към потресената лигла разливайки най скъпото ми — алкохолът, в който така се бях вгълбил. Понякога жените наистина развалят всичко!

9. БЕЗКРАЙНАТА АГРЕСИЯ НА ЕДНО ИЗЧЕЗНАЛО ПОКОЛЕНИЕ

Борис харесва Коян, Deftones, и Tool. Затова е и редовен посетител на „Строежа“. Там пускат всичко, но обикновено подбират добре, а и често звучат неговите групи. Обстановката му допада. Почти винаги след девет е претъпкано с народ. Толкова е задимено, че въздухът лепне от катран и пот. Тук там в стените тухлите липсват, а от тавана висят тръби, лопати, кирки и кофи. Не външният вид обаче го кара да идва тук отново и отново. Музиката привлича много други хора като него, по-различни от гъзарите, които се събират в „J&B“. Яка музика, много хора, които не идват тук, за да се покажат, а просто, за да се кефят, концентриран алкохол на сносни цени — какво повече му трябва на един студент, за да се отпусне и дистанцира от изминалия ден.

Тази вечер се видя с няколко момчета от Пловдив. Дойдоха на гости за малко, имаха път към София — търсиха нови дъски на пазара пред стадион „Васил Левски“. После си заминаха обратно. Дойдоха със същия бус, с който преди месец обикаляха из Родопите и Рила. Борис си прекара страхотно тогава. Бусът беше стар и раздрънкан — от онези легендарни фолксвагени, които щом издъхнат съвсем, се пренасят във великите ямайски ганджа полета, окъпани в свежи цветове. Отзад седалки липсваха. Всички седаха по пода, затрупвани от дъските за snowboard. Някога този бус беше бял. Вече бе придобил неопределен цвят. Вътре беше студено, но момчетата имаха необходимия запас от водка, трева и добро настроение. Студът въобще не ги притесняваше. Ставаха рано. Качваха се на буса, стигаха до някой курорт и се пързяха по пистите до полуда. Понякога преспиваха горе във фолксвагена. Напиваха се, напушваха се, а на сутринта прогонваха махмурлука като се качваха на дъските отново.

Когато приятелите си заминаха преди няколко часа, Борис едва потисна порива да тръгне с тях. Има работа в София и това го спря. А и родителите вечно мърморят, че го изпращат в понеделник, за да го посрещат още в четвъртък, естествено изхарчил всички пари. Доста време мина, откакто учеше тук. Още не може да свикне с целия този шум и мръсотия, с цялата суета и студенина на всички тези хора — селяндури, обединени от мечтата за пари и секс, примирени с една сива панелна действителност.

Винаги, когато се връща в Пловдив, той обикаля тепетата. Альоша е любимото му място. Там се чувства повече от другите. Може би по-луд, но все пак различен от всичкото долу. Извисява се. Качи се за последно преди няколко месеца.

Борис беше бесен и много пиян. Провокира го шибаното MTV, помнеше много добре. Беше сутрин, а момчето се чудеше, какво означава шибаното „chaka“. Гледаше втрещен MTV. Намираше се в онова състояние, което всеки изпитва след поредната безпаметна нощ, удавена в алкохол — тилът се сцепва от болка, толкова ти се драйфа, че искаш да умреш и все пак продължаваш да лежиш с надеждата да заспиш и всичко да се размине. Точно това изпитваше гледайки MTV с поредицата им топ 10, в която онзи ден представяха „Десетте на Кърт и Кортни“.

По принцип Борис пропускаше MTV, но докато прецъкваше каналите, забеляза надписа и това го хипнотизира, точно както фаровете на колите правят със зайците по селата. „Chaka“ е надраскано на барабаните на Дейв във видеото към „Smells like teen spirit“ — клип, в чийто мрачни фреймове е запечатана безкрайната агресия на едно изчезнало поколение. Сингълът — икона както за гръндж комерса, така и за гръндж underground — а, се превърна в хит за споковците и гръндж непукистите. Стана химн на алтернативния им lifestyle, но бе намразен от членовете на NIRVANA. Chaka можеше да бъде абсолютно всичко. Като нищо беше някоя група или албум, или марка барабани — неразбираема за музикалната му некомпетентност. На Борис не му пукаше дали е дорасъл, за да долови смисъла на teen грънджа, не му пукаше дали е споко или агресо алтернативец. Онази вечер си купи една бутилка водка без разредител. Качи се на Альоша по мрачните смърдящи на фекалии пътеки. Пусна си Bleach на repeat и после пи докато започна да му се гади. Накрая, докато се облекчаваше върху

светлините на Пловдив крещеше към луната. Крещеше шака, наслаждавайки се на оригиналната глупост, която само той можеше да разбере. Давеше се в асоциалното пиянство, продукт на капиталистическия маркетинг. И макар да бе далече от бащата на MTV — господин Фройд, обективът винаги можеше да улови и двамата. Когато камерата го направи, Борис крещеше болка в лицето му, а той тихичко стенеше с налудничав смях на знаещия всичко комерс бог.

След като приятелите му си заминаха Борис реши да се отбие в „Строежа“, за да пийне една бира. Седи на бара, а до него някакъв си пише нещо. И се налива похвално. Сигурно се мисли за голяма работа, прави се на интересен. Трябва да е от онези комплексари, които всяка сутрин сядат да изпият кафето си в някое от лъскавите кафета по „Витошка“, поставяйки на масата вестник и калъф за очила. Сигурно си поръчва капучино или по-вероятно черен чай с мляко, казва учтиво „Благодаря!“ на лачената сервитьорка и дори не поглежда към задника ѝ, колкото и да му се иска. Борис го побиха тръпки от срам. Срам го е от такива спокровци като този. Решава, че е време да си ходи. Тъкмо излиза и някой го бута. Има толкова много народ. За да запази равновесие момчето маха с ръце, случайно докосва момичето, което тъкмо влиза в бара. Милена се обръща. Борис се усмихва, опитва се да ѝ обясни какво точно е станало, но получава мълниеносен шамар. Изненадан и леко зашеметен от неочаквания удар, той се хваща за бузата. Онази се фръцва и продължава напред.

Борис излиза. Той е по-скоро озадачен наместо ядосан. Навън е адски студено и мъгливо — този шибан режещ вятър откъм Витоша. Чувства се гадно. Решава да мине през „Червеното“ до 26-ти блок. От главата му не излиза мисълта за случилото се на излизане от „Строежа“. „Мама му стара, защо тая трябваше да бъде толкова изнервена?! Какво толкова се юрка за глупости... Шибаните момичета са си точно такива! Уж мразят да си директен и нагъл, но те никога не правят първата стъпка. Не можело така. Чакаат всичко наготово. Ако пък първо се опиташ да се сприятелиш и успееш, после край... Ставате приятели. Ако пожелаеш нещо повече — не вървиш. Не те приемали така... «Само приятели» — най-ужасната изтъркана и гадна реплика на света.“ Борис предпочита като го режат да му кажат, че е грозен и тъп олигофрен пред това да му обясняват колко е точен и как не искат да си развалят приятелството. „Всичко става, защото те

опознават. Знаят те какъв си и вече не си интересен. Не си загадка за тях. Както на опитния ловец, така и на тях не им прави удоволствие да преследват опитомен дивеч. Те се целят към онези диви, опасни и неразгадаеми животни.“ Борис намира всичко това за ужасно смешно и тъпо. Цялата тази работа — момчетата да свалят момичета и момичетата да се правят на недостъпни... Всички онези улави селяни, които киснат по кафетата и само зяпат момиченца с прилепнали по тялото дрешки. Цялото това нещо си идва от един инстинкт — този за възпроизводство. Животните го имат абсолютно същия. Достатъчно е да видиш напролет как някое мъжко врабче подскача наперено около някое женско, а то се прави, че не му пука. Накрая обаче женското му пуска, защото иначе няма да имат потомство. Животните, които са слаби и не могат да си намерят индивид от противоположния пол умират в самота. Когато човек се влюби нещастно, той иска да се усамоти и да умре. Има чувството, че светът е свършил. А то е просто един инстинкт, съхраняващ закона на джунглата — по-силният оцелява, слабият го духа, и то ако има късмет.

Борис стига до пицарията. Наричат я „комунистическата пицария“, защото там правят големи пици с шунка и кашкавал както едно време. Определено наядат и са евтини. Местенцето е денонощно... Борис влиза, поръчва и сяда на една от дървените масички. Докато чака пицата, чува как едното от двете момчета на съседната маса пее „No woman no cry“. Това е горе-долу в синхрон с настроението му, затова той се заслушва по-внимателно в разговора им.

10.

ОТБЛЪСКВАЩ КОМЕРСИАЛЕН КИЧ

Кирил поглежда приятеля си и отново забива поглед в пицата. Още не я е докоснал. Затова пък пепелникът е пълен догоре.

— И що ми го пееш това?

— Еми виж... Ти си ми най-добрият приятел ебати. Помня те като момче, изпълнено с енергия. Беше един жизнен и весел. Търчеше наляво надясно... Мама му стара — виж се сега! Откога не си се бръснал? А и преди мразеше шибаните цигари! Сега какво правиш? Това е третата ти кутия за днес, бе човек!

— Цигарите запълват празнина... Когато стоиш с някой на кафе и нямате какво да си кажете или се усетиш празен, просто вадиш цигарата от кутията и я палиш...

— Нямаме какво да си кажем ли вече? Ти съвсем деградира... Ти си мръсен депресант! Да ти еба майката вече! Всичко си го правиш сам... Минало свършено, разбра ли! Зарежи това веднъж завинаги, мама му стара! Заради путка не ставай путка!

Кирил отпива една голяма глътка от студената бира. Дръпва от цигарата си. Бавно издишва дима и се усмихва налудничаво.

— Искаш ли да ти разкажа една приказка?

Някога, отдавна, далече имало едно царство. Наричало се Огненото царство. Негов владетел бил Огненият цар. Той бил могъщ магьосник и мъдър управник. Преди всичко обаче бил добър и обичал всичко в своите земи. А те били красиви. В огненото царство била вечна пролет. Имало прекрасни и необятни гори, пълни с приказни растения и животни. Това била магическа страна, където всичко красиво и добро от приказките и легендите намирало покой. В древните гъсти гори живеели мъдрите елфи. По яркозелените поля, наситени с аромата на младост, по цял ден танцували красиви самодиви. Дълбоко под земята джуджета си проправяли път, копаейки безкрайни тунели, пълни със скъпоценни камъни. В прозрачните води на езерата и реките русалки пеели песни, прославящи красотата на

живота... Огненият цар не воювал. Той нямал граници на края на владенията си и пускал всички свободно да преминават през тях. Владетелят бил ужасно гостоприемен.

Столицата на царството му била невероятна — красива, построена изцяло с помощта на бяла магия, пълна с красиви паркове и фонтани. Там се издигал и дворецът на огнения владетел, откъдето той наблюдавал процъфтяващата земя и се радвал на живота и на добрите стари приятели — владетелите на съседните кралства.

Един хубав ден на вратата на двореца се потропало. Огненият цар отворил портата, а на прага стояло най-магнетичното и красиво същество. Тя се казвала Любов. От думите ѝ царят разбрал, че е скитница, която дири покой за себе си и за своите приятели, които обаче не махали качулките си, защото носели със себе си страшна тайна. Огненият цар имал чудесни земи и добри съседи, но въпреки това се чувствал малко самотен. Виждайки Любовта, Самотата си тръгнала прогонена и той с радост настанил в двореца скитницата. Разговарял с нея дълги часове и черпил сили от мъдростта ѝ. Привързал се към нея. Живеел заради нея, предоставил ѝ пълната власт да прави каквото поиска, а сам той се качил на най-високата кула в замъка, която се извисявала над пухкавите розови облаци. Оттам наблюдавал разхубавяващото се царство.

Земите започнали да раждат двойно повече плодове. Дърветата станали още по-високи и зелени. Водите били по-бистри от сълза, а вкусът им — по-сладък от мед.

Щастлив, Огненият цар пренебрегвал съветите на съседите си. Те се опитвали да обяснят, че любовта не бива да има такава власт и че той трябва да бъде по-предпазлив с нея. Владетелят бил възприел любовта като свято божество. Мислел, че съседите завиждат. Оградил владенията си с ръждива бодлива тел. Спрял да слуша съветите на приятелите си, а после рухнал в тежка безметежна дрямка.

В това време Любовта тъчала своите магии. Тя прониквала все по-дълбоко и по-дълбоко в царската съкровищница, додето стигнала до мястото, където владетелят пазел сърцето си, обгърнато в топли, красиви, червено-лилави пламъци. И така Любовта започнала да тъче магии около душата му...

Малко ли, много ли спал Огненият цар не се знае. Събудил се от тревожен камбанен звън, обявяващ тревога. Стреснат, уплашен,

потресен той скочил от балдахина и огледал земите си, зъзнец от мразовития вятър. Вече нямало розови облаци. Вечната пролет си била отишла завинаги. Небето било черно като катран, прорязвано от огромни светкавици. Изсипвал се постоянен порой. Ту огромни ледени късове, ту огън и жупел. Реките и езерата били изпълнени с отрова. Нямало ги красивите фонтани — столицата била задушена от блата и мочурища. Горите вече не били зелени, а студени и мрачни. Силуетите на гниеци голи дървета стърчали някак заплашително като надгробни камъни, а под тях се валяли разядените трупове на елфите. Полята се превърнали в пустини. Пещерите се срутили, смазвайки работещите под земята джуджета. Огненият цар залитнал и за малко не паднал от кулата, където бил проспал унищожаването на царството си. От миризмата на гнилоч и разядена плът му се гадело. Потърсил любовта. Искал да разбере какво се е случило.

Любовта обаче я нямало. Била си отишла, отмъквайки със себе си сърцето на огнения владетел. Останали само приятелите ѝ. Когато царят се обърнал към тях, те се разкикотили с пукотен смях, изпълнен с ирония и унижение. Свалили големите черни качулки и разкрили лицата си. Това били Болката, Скръбта, Ужаса, Объркването, Унижението и всички останали членове на черната банда. Заедно с тях от своето странство се завърнала и Самотата, по-силна от всякога. Нещо пронизало гърдите на Огнения цар. Паднал на колене, а черната банда се нахвърлила върху него. Късали с дългите си черни нокти, гризали с гнилите си жълти зъби, убивали го... Тогава на помощ дошли най-верните му приятели от съседните царства. Трудно, но все пак донякъде преборили магията на черната банда. После помогнали на жалката хленчеща пихтиеста маса, бледа сянка на предишния велик владетел, да стъпи на крака. О, той искал да се бори, но сърцето му го нямало, нямало го огъня. Тогава дошла Яростта. Тихата хладна студена Ярост. С нейна помощ и с последните си сбрани магически сили Огненият цар нападнал черната банда и я прогонил от владенията си. Яростта ги покрила с лед и злобен студ. Огненият цар усвоил магията на студа и си направил ново сърце — грозно и уродливо парче лед на мястото на старото. Днес Огненият цар все още съществува. Ще ми се да кажа, че живее, но не е точно така. Стои озлобен, саркастичен, самотен и нещастен на трона в своя замък. Из коридорите на двореца се гонят призраци от миналото и техният кикот достига до него.

Любовта и черната банда понякога идват, присмиват се на безпомощния старец, но после милостивата Ярост ги прогонва. А величественото огнено царство вече не е нищо друго освен тиха ледена пустош...

Разбира се Кирил не разказа всичко това. Ако го беше направил, най-вероятно щеше да прозвучи като девствен педал. Той не би си позволил подобно нещо. Всъщност говореше за любовта, за това как тя е във всеки от нас, за това как ние я даряваме, олицетворявайки чувствата си с човешко лице и душа. Обикновено инстинктът за самосъхранение и суетата цакаят всичко останало, така че родителите на Кирил могат да бъдат спокойни — на момчето му предстоят дълги години стандартен живот с много нормални неща.

— Е наистина си бил влюбен.

Кирил млъква. И двамата млъкват.

— Кириле знаеш ли какво си мисля понякога? Да избягаме. Да оставим всички тъпотии назад. Един ден. Без да казваме на когото и да е. Просто да се махнем. Да изоставим живота си. Всичките ни проблеми просто ще останат тук. Никой няма да ни види повече и няма никога да разберат къде сме избягали. Ей, така. След много, много години може би да се върнем постигнали нещо..., може би достигнали равновесието, което тук не можем да намерим. Да хванем някой кораб за Нова Зеландия или Австралия. Да слезем на непознатия бряг. Само аз и ти и нищо зад нас, притежаващи само себе си. Ще слезем и ще започнем да градим един нов живот в една нова страна. Ще се блъскаме, ще работим като добичета и може би ще успеем... Може би ще успеем в нещо — любов, щастие, пари... Няма да повтаряме старите грешки. Ще работим нелегално и толкова много, че няма да ни остава време да бъркаме в старите рани. Знам, че сега ти звучи жестоко и няма да ми повярваш, но с времето всичко минава. Дори и любовта.

— Прав си — всичко минава, но рядко се връща. Иначе искам...

Но Кирил знае, че няма да се реши на подобно нещо. Липсва му и смелост и самоувереност. А и болката все още е твърде силна. Усеца любовта като физическа болка. Ето така той разбира истинската романтика. Не вечеря на свещи или вечер пред камината. За него романтик е онзи, който е изпитал истинската чиста болка. Тогава, когато усети духовното разочарование като физическа нужда да се

самоунищожи, за да премахне болката, сковала цялото му тяло, за да спре сълзите и просто да си почине... Завинаги... Да избяга от самообвинението, срамът, самосъжалението. Да спре многото въпроси без отговор и смисъл. Да прикрие факта, че любовта го подмина и никога няма да се върне — нещо очевидно, което не иска да си признае, защото просто ще полудее.

Спомня си последния Свети Валентин. Свети Валентин ли? Ебати!

Кирил се шляеше из мръсната по февруарски главна. Кичът бе ужасяващ! Ята от розови heart shaped балони се рееха над предприемчиви роми. По земята се валяха мърляви трупове на плюшени играчки, изсипани от чантата на поредния амбулантен кариерист. Току пред входовете на арт галериите, в една от европейските столици на културата се въртеше нестихваща търговия с лигави картички — валентинки, чиито английски послания бяха отпечатани в Китай. Екзалтираната тълпа пред драматичния театър дори не поглеждаше към плакатите за следващото представление. Наместо това хората се бяха скупчили около ръждясала сергия, вкопчени в борба за последните генно изнасилени рози без бодли. Вратите на магазините за парфюмерия и козметика зееха отворени въпреки зимата, а собствениците им изживяваха своя годишен оргазъм. Опашки от нетърпеливи лачени и наточени „любовници“ обсаждаха кръчмите, пицариите и баровете в опита си да резервират място на първия ред за предстоящата вакханалия. Оргия, в която някой щеше да бъде набит, друг щеше да забременее, а трети щеше да прихване неловка болест. Вечер, в която всички дружно щяха да се напият и надрусат в чест на свети Валентин. Сцената се разиграваше под бездарен чалга съпровод, чиито ритми и емоции — клишетата се разнасяха над турските павета из вратите на Rauner магазина като миризма на мърша в горещ летен ден. Чалгата не е любов! Тя е отблъскващ комерсиален кич! Свети Валентин не е идолът на влюбените, а богът на комерсиалните манипулатори, впили зъби в деградиралите човешки емоции!

Отвратен, Кирил си тръгна. Пътьом купи няколко бутилки тежко червено вино, спагети и ароматизирани индийски пръчици, за които успя да се пребори. Прибра се и веднага започна да наглася playlist-а за довечера. После, докато слагаше спагетите на котлона, наля от виното,

за да тества дали вкусът му си върви с „Come as you are“, „Black“, „True love waits“, „Цялото небе“ и „Мини тяло“. Когато всичко беше готово, угаси лампите, и притаен в топлия уют на ароматните восъчни пламъци, я зачака да дойде... Тя естествено не знаеше за това.

Човек обича само и единствено заради себе си. Обича, защото иска да обича, лети в блажения простор, защото иска да лети, и после страда ако желае да страда. Но отсреща няма човек. Там влюбеният намира само една представа, един идеал, една мечта. Човек е влюбен в мечтите си, защото само те носят спомена за онова, което наистина сме. Понякога един успява да олицетвори мечтите си в друг. Понякога се оказва, че не играе single player. Това не прави любовта по-малко първична или егоистична... Със сигурност обаче е твърде различна и безкрайно по-истинска от чалгарското soft порно и миризмата на китайски плюш.

— Кога за последно си плакал?

— Официално или неофициално?

— Неофициално.

— Преди две седмици от яд. Бях изключително пиян. Бях легнал, а нищо не вървеше... Както и да е... А ти?

Кирил помълча известно време преди да отговори.

— Вчера. За първи път от четири години. Мисля си, че ние момчетата не плачем, защото от малки ни втълпяват, че трябва да сме твърди. Истински мъже. Това ни кара да крием чувствата си дълбоко в нас. Дори и да желаеш да плачеш знаеш, че не можеш. Знаеш, че буцата ще заседне в гърлото. Очите ще се насълзят и след това ще преглътнеш всичко, като парче разтопено желязо, което ще продължи да те изгаря отвътре...

— Какво стана вчера?

— Ами след като се разделихме... Тръгнах пеш към квартирата. Беше студено. Виждаха се звездите — далечни и студени. Все едно надничаха през облаците надолу. Далечни и студени... Безучастни наблюдатели... Високи... Недосегаеми... Като космоса. Огромно пространство... Представяш ли си? Тихо и пусто... Изпълнено със самота и безметежна тъга... Така чувствам и сърцето си и себе си. Далечен... Сюрреалистичен. Все едно от света ме дели дебела стъклена преграда. Потънал съм в собствената си черна дупка от меланхолия и депресия... Някои казват, че слънцето ще се превърне в

черна дупка, която ще погълне цялата слънчева система, ще я разгради на атомчета и ще я повърне някъде на злокобни газове... Виж... Колко много неща в живота на един човек могат да се превърнат в черни дупки... Любовта, болните амбиции, мечтите, с които си живял... Всичко, което те изпълва с живот, един ден може да ти го отнеме...

— Кажи ми за снощи...

— Ами нищо... Мислех си за всичко това. Лицето ми беше замръзнало. Дори не усетих първата сълза преди да почувствам соления вкус върху устните си. След това падна още една и още една... Очите ми се замъглиха... Буцата се отприщи... Спонтанно... Както в „Боен клуб“. Усещах как всичко се излива навън. За миг си помислих, че това ще ме пречисти по някакъв начин. Вместо това ме заболя още повече. Но плаках. На пук на обществото, на всички, които биха ми се присмели, на всичко гадно. Достигнах кулминацията на депресията си и се почувствах щастлив... Напоследък се пристрастих към всичко това — да ми е гадно, да не мога да понасям света, да съм обиден на живота...

— То май той ти е обиден на теб...

— Не знам... Това е мазохистично удоволствие... Все едно си се порязал докато се бръснеш. Гледаш как ярката червена кръв се стича по лицето ти и се смесва с бялата пяна... Красиво е...

— Ти си луд.

— Всички са луди. Откъде знаеш, че всички не са луди, а аз не съм единственият нормален в целия шибан свят...

— Не знам.

— В Несебър имам едно любимо място. Една порутена църква. Строена е още от византийците. Лятото стоях там в руините. Беше доста късно вечерта. Нямахше хора. Бях купил водка. Пиех изгарящата течност, а заедно с нея усещах депресията. Но не както обикновено. Усещах болката и меланхолията физически, разбираш ли... Усещах жлъчния, отровен вкус в тялото си. Продължавах да пия. Чиста изгаряща водка... Напих се като една свиня. През цялото време си представях как всичко се случва като на кино. Как тя идва, обсипана с ореола на звездната светлина, за да ме спаси от тъмнината. Започнах да намразвам киното — всички тези филми, които ни учат, че доброто побеждава, че истинската любов винаги е щастлива, макар и изтерзана, че ако дадеш всичко от себе си няма начин да не постигнеш своето.

Всичките книги на Паулу Коелю са един комерсиален боклук, водещ до масово затъпяване. Карат те от малък да си изградиш една розова представа за света, а когато се сблъскаш с действителността, се оказваш напълно неподготвен, разкрячен и надупен. Всъщност точно тогава, в Несебър, разбрах какво означава да пораснеш. Преди мислех, че всичко, което съм градил в продължение на толкова дълго време се е срутило върху мен, премазало ме е. Знаеш ли кое е най-лошото? Аз всъщност никога нищо не успях да изградя. Никога не съм бил близо до единствената мечта, към която сляпо съм се хвърлял. Сам пред себе си преиначавах истината. Защото така исках. Бях глупак и лъжех себе си, защото я обичах. А имах принципи. Никога да не скачам на цели, за които явно нямам сили. Тя бе такава. Опитах да надскоча себе си и платих. Всеки си плаща, когато се опита да кривне малко от пътя, начертан от шибаната съдба. Лесно е да изгубиш нещо твое. Трудното е да изгубиш нещо, което никога си нямал, което дори не знаеш как изглежда и след това да продължиш да живееш и да откриваш смисъл в нещата. Онази църква в Несебър... Бях толкова пиян, че просто се проснах до една от стените. Таванът бе напълно срутен. Нямах представа как вятъра виеше в руините. Колко ярки и нереални ми изглеждаха студените звезди. Синьото на космоса се изсипваше на талази и оцветяваше пространството, точно както вампирът от Soul River, когато влиза в паралелната реалност — сецаш ли се? Имах чувството, че се намирам в приказка. Мислех, че съм попаднал на призрачно място, далече от всичко и всички. Имаше много котки. Може и да съм сънувал, бях изключително пиян, но помня много котки. Гонеха се в тъмнината. Тупуркаха с лапички край мен. Беше толкова красиво, човек...

— Знаеш ли, Кириле... Ти говориш, че си изгубил момичето, което си обичал и това е така. Ти обаче не си изгубил мечтата си. Всеки човек си създава представа в съзнанието за своята идеална любов. Разбираш ли? Това, което той очаква, когато срещне идеалния човек — къде ще ходят, за какво ще си говорят... За всеки тя е различна. Зависи от възпитанието му, от това с кой и къде е пораснал, от целия му живот. Ти трябва да свикнеш с мисълта, че не тя няма да тръгне с теб. Съвсем не. Всъщност ти няма да тръгнеш с нея! Разбра ли! Защото не те заслужава. И не го казвам в баналния смисъл... Тя може да е прекрасна във всяко едно отношение, но вече ти е

изневерила. Нямам предвид с друго момче. Просто е изневерила на мечтата ти. Тя не се вписва в нея. Нейната мечта е коренно различна. Разбираш ли? Тя просто не е момичето, което търсиш.

— Интересна теория. Да приемем, че е така... И аз как мога сега да спра болката? И как мога да намеря сили да търся идеалното момиче, чиято мечта да е близка до моята? И как мога отново да намеря смисъл?

— Нямам представа...

11. ПРОПИЛЯНОТО ВРЕМЕ

Ана поглежда към малкото дървено заведение. Тук винаги има хора. Дори сега, толкова късно вечерта. Студено е. Момичето трепери. Загръща се по-плътно в изчистеното си fashion палто. Тя ненавижда този яростен студен вятър. Обича снега, но зимата ѝ е интересна само до края на празниците. След това ѝ дотяга. Малката дървена пицарийка остава назад като изолирано островче от светлина, която бавно се топи в лепкавата мъгла. Ана поглежда часовника си и ускорява крачка. Вече закъснява, а Любомир я чака. Любо е свестен — добър и точен. Нямаат никакви проблеми в отношенията си — напротив. Всеки ден са заедно, разбират се, пасват си. Приятелите им се радват за тях. Ана не беше излизала с момче като него преди. Той е умен и забавен. Прави всичко възможно, за да разбере дали тя се нуждае от нещо, дали е добре. Любо е толкова внимателен, че понякога чак я изнервя. Така обаче е по-добре. По-добре от някой надъхан идиот, някое властно животно, което да я третира като вещ. „И все пак колко ни е трудно да си казваме, че се обичаме. Почти не се случва. Толкова рядко... И като си го кажем звучи едно странно и неестествено.“ Ана се мръщи. „Какво е любовта? Една болезнено лекомислена емоция, объркващ порив, който те изкарва из равновесие. Света, в който живея изисква сигурност, точност, яснота. Не искам да се измъчвам с въпроси без отговор. Не искам да бъда наранена отново! Любовта или е нещо, което се случва само на другите или въобще не съществува.“ Преди Ана търсеше любовта, но после се отказа от тази напразна гонитба. А Любо наистина е точен. Дава ѝ сигурност. Хубав е, емоционален, интелигентен — всичко, което някога е искала. Ана обаче не може да разбере защо понякога, когато не са се виждали от много дълго време, изпитва желание да не го намери щом го потърси. И мрази да си говорят по телефона. Понякога мисълта за Любо ѝ тежи едва ли не като бремене. „Не — нямам основание за това. Това трябва да е любов! Колко съм глупава, колко е несериозно да мисля за тези неща!

Ето, че сега той ме чака. След малко ще бъдем заедно и всичко ще бъде наред. Всичко после, до края на вечерта ще бъде наред...”

Дълбоко в душата ѝ нещо се опитваше да ѝ каже, че това е грешно. Гласчето шепнеше на Ана, че рано или късно тя ще причини болка на себе си и на него. Онова, което бе чула в някакъв филм — че не можеш да търсиш любовта там, където я няма... Това не ѝ даваше покой. Човъркаше я. Всъщност, заобиколният път, по който е поела обикновено е безкрайно по-дълъг и завършва пред сивите порти на пропиляното време и старостта. Но Ана няма време да мисли за това точно сега. Любо я чака и тя бърза към срещата им.

12. БАГРИ УТОПИЯ

Едно малко момче стоеше будно в дългите зимни вечери с чело, прилепнало към ледения прозорец. Колкото по-студена бе целувката на стъклото, толкова по-силна беше надеждата, която караше сърцето му да подскача от вълнение. Детските очи изпиваха черното небе. Припреният им поглед шареше в непрогледния мрак, нетърпелив да улови нежната, фина белота на първата нежно рееща се снежинка. Любо се сепваше изплашено, щом му се стореше, че високо в небето блещука заблудена звезда. Взираше се дълго и упорито докато не се убеди, че се е объркал и че облаците са обгърнали небето над него. Накрая, в ранните часове на новия ден сънят го преборваше. Момчето внимателно дърпаше завесите на детската си стая — достатъчно плътно, за да бъде още по-уютно, когато се сгуши под дебелия юрган, но винаги с пролука, за да може легнал да наблюдава навън и да чака снега, докато очите не се премрежат и сънят най-последно не обгърне нетърпеливото му сърце в успокояващите прегръдки на детската чистота.

Понякога, точно в такива вечери, снегът идваше. От небето започваха да се сипят изящни ледени кристалчета, влитаха чистотата си и засипваха грозният град, заглушавайки всичко освен зимния шепот на ледения вятър.

На другата сутрин, когато Любо се будеше, не бързаше да отваря очи. Първо се стремеше да усети дали в стаята е студено. Ако беше по-студено от предния ден, сърцето му се изпълваше с надежда, но това нищо не значеше. Тогава се вслушваше внимателно в звуците, които долитаха от вън. Доловеше ли ги приглушени и влажни, някак забавени и нереални, сякаш времето спира, детето се изпълваше с непонятна, обземаща, чиста радост. Скачаше, разпилявайки юргана, за да залепи чело на запотеното стъкло, отваряше широко очи и вперваше жаден поглед в парцалите, чиято белота го заслепяваше с магическо щастие. С часове стоеше на прозореца и ревниво наблюдаваше

любимия сняг, най-чаканият зимен подарък. Детското му сърчице потреперваше гневно щом видеше хората да газят в снега или да разчистват входовете на блоковете си. Любо се натъжаваше щом другите деца изскачаха от домовете си, за да се гмурнат в белия петмез. Нима другите не се трогваха от бялото съвършенство, от чистотата на тази магия? Нима само неговото съзнание забелязваше тази хармония, нима само момчето се страхуваше да докосне снежното съвършенство или да извърне поглед, за да не изчезне като мимолетно видение от книгата с приказки?

Любо е притаен в леглото. Дланта е натезжала кротко от чашата Jack, в която се гонят няколко ледчета. Той не усеща гъдела на струйките емоции, които бликват от очите, за да погъделичкат страните му преди да умрат. Плаче, докато замъгленото съзнание вяло се мъчи да улови някой от реещите се наоколо спомени. Мозъкът ги визуализира като бледнеещи кадри. Потрепват по стените на тъмната стая, сякаш прожектирани с онези старите апарати, които работят с крушка от фар на трабант. Мекото им сияние се преплита със светлината на нежните коледни лампички, в които отдавна не вярва, но и никога не пропуска да закачи край прозореца по празниците, а после забравя да махне още няколко месеца. Багри утопия, захранени от алкохола, магически фреймове забравено щастие, гаснещо откровение, детска любов, която съзнанието му вяло се мъчи да улови. „Снегът ми липсва. Липсва ми много. Дори и сега, дори когато малки и уродливи, но въпреки всичко безкрайно нежни късчета крехък протест, успяват някак да се изплъзнат на цивилизационната цензура «глобално затопляне», за да сгреят човешките души с ледената си белота. Всъщност снегът ми липсва точно сега, липсва ми повече от всякога!“ И така, пиян, тих, циничен към собствената си слабост, заслушан в „Any other name“, която се върти на repeat, той е зареял поглед през притворените дрипави пердета. Там вижда снега. Дрипави парцалчета, които танцуват, бели светулки, чезнещи из морето от емоционален човешки мрак. Любо гледа навън и тихо ридае. „Тъжно ми е, защото именно откровението, към което се стремях, за да съхраня магията, ми разкри, че и Коледа е лъжа, от която един комерсиален мит се е възползвал. Тъжно ми е, защото няма как да усетя отново снега. Тъжно ми е, защото дори снегът не съумява да трогне и стопли изстиващото ми сърце. Тъжно ми е, защото съм твърде пиян, но отново не мога да

вкуся от простичкото щастие, в което се давех без капчица алкохол тогава, преди, още, когато пламъкът на любовта в крехката детска душа не беше повяхнал, а всичко бе толкова истинско. А и Ана всеки момент ще е тук. Изобщо не знам какво да я правя сега. Дали да ѝ отворя въобще щом почука или просто да се направя, че ме няма?“

13.

НЕСЪВМЕСТИМОСТТА С ИЗИСКВАНИЯТА НА НАСТОЯЩЕТО

Проклетият вятър не го оставя да си запали цигарата. А ето, че заваля и сняг. Закъснял, нечакан, недоносен. Рангел се мъчи със запалката, разбира, че няма да стане и я захвърля с ярост към ръждясалите жезла на спирката. Запалката гръмва със странен сух пукот, който стряска Ана, която точно минава. Момчето понечва да й каже нещо, но извинението застива на устните му — не си заслужава, а и момчето бързо подминава нататък. Рангел се притаява под заслона. Представя си спирката рано сутрин. Вижда рейса в далечината. Хората, тези толкова еднакви и сиви същества, започват да се бутат неистово. Търсят място, по-добра позиция, за да се качат в претъпкания автобус. Във въздуха се усеща напрежение. Рейсът спира. Започва истинска битка. Хората викат, бутат, блъскат, късат, псуват... Колко са жалки набутани вътре и залепени за мръсните потни стъкла.

Рангел спира да си представя. Сега е влажна и студена вечер. Вали дрипав сняг, мъглата чезне като цигарен дим, черните облаци я изсмукват. Спирката е стара и самотна. Вятърът вие в ръждясалите жезла. Мястото изглежда сякаш е откъснато от реалността, забравено някъде далече, отвъд настоящето. Сега и тук му харесва.

Рангел мрази цялата лудост на глобализацията и човешкия прогрес. Струва му се твърде неестествено. Усеща го така. Забързано нанякъде, но накъде по дяволите?

Усети ужаса на глобализацията най-вече като замина да учи в Германия. Е да — намери Европа. Развитият стар континент го преглътна като мазна никотинова хрчка, напиратца по време на семейна вечеря — западния свят, към който България толкова се стреми. Германия с необятните подземия. С метрото, от което слизаш и през катакомбите от обичайни подземия и скучни паркинги директно влизаш в офиса. Така германците прекарват почти целия си ден под

земята. Заедно с плъховете. Унесени в мисли за лятната отпуска на някой екзотичен остров. Споделят мечтите на сенките си, от които им е трудно да се разграничат.

Рангел се плашеше от огледалото. Страхуваше се, че ще види една от изплютите сенки, в които се давеше. Сив силует — сух и бездарен кавър на онова, което е бил.

Запозна се с едно момче. И той беше българин. Изнервен — живееше там твърде дълго. Несигурен, треперещ, чуплив. Очите му не спираха да шарят. Погледът се връше навсякъде, но виждаше малко. Обикновено в ръцете си имаше нож — пеперуда, която не спираше да пърха сред нервните пръсти. Представи се на Рангел отсечено и неритмитично, като нащърбено CD: „Аз пуша. Пуша ганджа. Пуша трева. Пуша, пуша, пуша. След това спирам да пуша. Започвам да блъскам във фитнеса. Блъскам, блъскам, блъскам. Иначе ще полудея. Все гледам да не съм сам. Не обичам да съм сам. Имам квартира, но гледам да не живея там. Гледам да съм с някой, мъча се винаги да спя при приятели. Ако остана сам, ако погледна в огледалото и ще взема да се наръгам“ — И той спонтанно промуши въздуха няколко пъти, а острието свистеше на милиметри от гърдите му.

Мина време. Рангел се погледна в огледалото. Видя същия шарещ и нервен поглед. Това го порази. Онова, което го изплаши бе, че ако поиска той можеше да свикне там, дори да си наложи да му хареса... Но се върна. Германия с безкрайната си бюрокрация и капитализъм не се различава особено от рухналия комунизъм тук. Вярно по заобиколен път, но все пак и тя, омърсената и корумпирана човешка демокрация, също успява да постигне идеята на тоталитаризма-да обезличи хората.

Ако заловиш едно диво животно и го бутнеш в клетка то умира, въпреки че е защитено и има храна в изобилие... Човек не би умрял. Човек обича живота твърде егоистично. Затова той се приспособява. Рангел се махна от Европа. От високия стандарт на живот. Той избяга. На българската граница целуна земята. Надяваше се само да не променят родината му. С нейния „първобитен“ ориентализъм. С недостатъците и „недоразвитостта“ ѝ. Иска да му оставят поне това, което е в момента. За него то е безкрайно по-добро.

Българинът е човек на крайностите. Когато страната му прие комунизма — безспорно един невъзможен за изграждане строй —

българското общество се изпъчи твърдо в идеалите си. Но те бяха изродени идеали, потискащи и мачкащи свободата и дързостта да бъдеш личност. Всички обаче подцениха обсебващия ефект на възпитаващия комунизъм върху съзнанието на малчуганите. В най-ранната им възраст този обществено социален експеримент налагаше идеали, в които те вярваха, защото изглеждаха красиви и правилни, заставаха пред тях и разчистваха пътя им напред. Правеха света по-ясен, изпълнен с доблест и чест, с борба за свобода и мир.

Разбира се щом пораснеха малко идваше и жестокото промиване на мозъците. Идваше обезличаването и мачкането на личността. Идваше култът към партията... Идваше заблудата и страха... После комунизмът си отиде. И българинът като човек на крайностите унищожи всичко. Отколешните идеали бяха сдъвкани и изплюти. В България бързо се възцари дивият капитализъм, подозрително напomniaщ на дивия запад в САЩ от началото на века.

След реалното избистряне на българския етнос към деветстотната година, българинът никога не е бил физически и психически необременен. Стотици години на византийско и турско робството и кратки години свобода, характеризирани с непрекъснати войни, обречени на провал. През цялото това време естественият подбор е оставял живи само онези индивиди, които имат шанс да оцелеят. За да може едно човешко същество да осигури своето физическо оцеляване и възпроизводство (и така да задоволи своите закодирани нужди) в подобна крайно враждебна среда, то трябва да притежава определени специфични качества. Оцелелите са били жилави, и донякъде безскрупулни към самата си личност хора — индивиди, които са развили своята хитрост до такава степен, че да им помага да държат вечно стиснати очите и ушите си, българи, успешно сложили юзди на закърняващия си интелект, който иначе е можел да ги подведе в опасния порив за промяна.

Такива са били хората, които са успявали да предават гените си на следващите поколения. На самия праг на свободата стои един народ, от който гените на порива и стремежа към свобода са изтребени заедно със саможертвата на априлските въстаници, последните техни носители. Каквото е останало е било доунищожено с балканските и световни войни и то точно преди България да влезе в обсебващото лоно на комунизма.

В голямата си част ние, съвременните българи, сме наследници на хора, които са се специализирали в изкуството да оцеляват, хора, които са свикнали да търпят и имат богат запас от физическа и психическа енергия за това — тарикати и нагаждачи, вторачени в първичното и чисто физическо съществуване, символиката, на което можем да търсим в популярността на чалгата, корупцията, държавните злоупотреби, селските побои над българи от други населени места и същевременно подлото, лицемерно подмазване пред западните туристи. Причините за всичко това могат да се търсят в болезнената комплексираност на членовете на българското общество.

Историята си е история, но настоящето си е настояще. Няма световна конспирация срещу българите. Ние не сме най-умните и интелигентните. Такива сме каквито са хората навсякъде. Глупаци според рамките на собствените си представи и предвидими според Фройд — все едно. Ние не сме дружелюбни и добри. Ние сме нормални хора, изкривили елементарно националните си традиции — общество, умиращо от идеологически глад. А най-страдащи са младите хора. Намират се в заварено положение. В тях още живеят идеалите на миналото. Мачка ги обаче несъвместимостта им с изискванията на настоящето. И те са объркани. Лутат се между това, което са и онова, в което живеят и търсят изход... Но такъв няма.

14.

А ДАЛИ БОГ Е РАЗЛИЧЕН

Добромир бяга. Не усеща студа и не вижда мъглата. Просто бяга и бяга. Профучава край спирката и продължава нагоре. Пръска дънките и целия си гръб с калната киша. Очите му са потънали в мрачни сенки, скрити в дълбоки бездънни ями.

„Какво? Къде съм? Еуфория... Как съм? Какво удря в главата ми? Пулсът ми. Сърцето ми. Кръв ли шурти от носа ми? Мъгла ли е това по улиците около мен? Или е съзнанието ми? Луд ли съм? Полудявам... Лудостта ли дарява цялата тази енергия? Накъде бягам? Мой ли е този истеричен смях? Докъде ще стигна? Смърт... Къде започва смъртта и къде животът? Ами ако те са като доброто и злото... Защо хората казват за нещо, че е зло? Ами ако точно то е добро... Кой им налива в главите всички тези глупости? Истерия ли? Да... И смъртта... Тя не започва, когато умираш... Тя започва с деня на раждането ти. Ти не живееш, не растеш, не се развиваш, а още от бебе просто умираш, а животът е предсмъртната ти агония...“

Добромир спира изведнъж. Главата пулсира така сякаш ще се пръсне всеки момент. Очите са насълзени от студения вятър и бягането. В гърдите му пари. Трудно поема въздух. Усеща как от носа се стичат тънки струйки кръв. Вкусва ги в пресъхналата си уста. Гади му се от умора. Пада на колене в кишата. Цялото тяло трепери. Всяко мускулче го боли. Всяка жила е обтегната до болка. Смътно осъзнава, че се втурна още от началото на студентски град, близо до първите блокове на УНСС. Беше прехвърчал покрай университета, параклиса и кафенетата на четворката. Сега се намираше чак пред „Баба Яга“. Потта по тялото изстива от вятъра и студа. Трябва да се прибере. Да си вземе един душ ако има топла вода. Да се наспи... Дишането му се успокоява. С мъка Добромир се изправя на крака. Понякога лудостта идва и носи със себе си яростен гняв. Внезапно, нечакан, той завладява цялото същество. Обсебва съзнанието му и го притиска. Не оставя и глътка въздух. Просто го дърпа надолу и надолу и надолу, докато не се

удави в безсмислието на болката. Пада и пада дълбоко в собствената си черна бездна. Агресията го обсебва и ръководи. Агонията... Желаете да унищожавате, да рушите. Единственото, което наистина иска да затрие е собственото си същество. Желаете да се наранявате, да вижда кръв, стичаща се по безличното му лице, иска да вижда гаснещите си очи. Желаете да усещате болката в горящите си дробове... Какво търсите? Защо го търсите изобщо? Къде изчезна момчето, което гледаше звездите? Кой уби човека, който се радваше на всичко дребно? Как изтече и последната капка смисъл? Кое събуди звяра, който изглежда сякаш ще остане тук завинаги? Вие от болка и самота. Сега е животното, което в дългата си предсмъртна агония ще унищожи още стотици красиви спомени, на които отдавна мъртвият човек би се радвал. Сега е същество, впило ноктите си в презрения живот. Спи дълбоко, заключено в собствените си кошмари и чака някой да го освободи. Не, не някой. Чака смъртта.

Често преди му казваха, че е време да порасне. Добромир не обича „порасналите“ хора. „Закъде бързат всички? Искат да станат големи, твърди, железни в държанието и мислите си. Наместо това стават суетни, егоистични, скучни в протокола на своето ежедневие. Толкова ли бързат да остаряват? Толкова ли бързат да умрат? Аз не бързам за никъде. Нека всички да ме мислят за дете. Аз се харесвам такъв. Не искам да загубя детското в себе си. То е най-хубавото, което съм имал и до което някога ще се докосна.“

Добромир обича да ходи сам в планината. Някъде високо, далече... Близо до селото му в Родопите има археологически разкопки. Планината е обитавана от хора още от най-дълбока древност и е заредена с огромна енергия, която той усеща с цялото си същество. Гъстите гори още пазят останките от древните римски пътища. В дебрите им са притихнали руините от селищата на траките и византийците. Легендите разказват, че някъде там се намира и храма на Дионисий, който е голям религиозен център — символ на отминалите векове. Бил построен също като храма в Делфи — върху цепнатина, от която излизали пари. Благодарение на тях жрица можела да предсказва бъдещето. Към храма се насочвали цели кервани с фанатични богомолци. Всеки от тях пренасял скъпи дарове — тонове от злато и сребро. Хиляди изящни статуетки и накити.

Добромир обикаля все по-дълбоко и по-дълбоко в гората. Понякога спи в изоставени планински кошари или заслони. Страхува се от тъмнината. Когато е сам далече в балкана, винаги е напрегнат и се стряска като диво животно от всеки шум. Често, щом замръкне високо, се пита какво по дяволите прави там. Сеща се за приятелите си долу, в големия град. Сигурно са в някой клуб. Добре им е. Спокойни са. Пушат и пият. А той се намира в пущинака. Далече... Откъснат. Обещава си, че ако този път се измъкне, никога няма да повтори този кошмар отново. Но винаги се връща. Пак и пак, към този необясним копнеж, към притеглящата сила и магнетичната енергия на планината. И всеки път отива все по-далече. Иска да намери храма на Дионисий или някакви други останки от древността. Не заради съкровищата. Иска да усети духа на миналото. Желаете да се докосне до нещо отдавна умряло за човечеството. Обикаля и обикаля. Колкото по-далече стига толкова повече забравя цивилизацията в себе си. Маха дрехите си. С въглен рисува по лицето и тялото. Опитва да се придвижва безшумно. Избягва откритите места, провира се между гъстите дървета и храсти. Нехаете за кръвта, капеща от изподраната му кожа. А вечерта изпълнените му със страх очи често се отправят към небето, към огромните звезди. Само ако се протегне и ще ги докосне. Понякога вижда метеорити — прегарящи и умиращи светулки. Чува писъците на животните. Когато чуе някой по-странен и силен звук косъмчетата на тила настръхват. Усеща как адреналинът изпълва очите със сълзи. Става от огъня и отива да види какво е. Въпреки страха. Отива винаги...

Това, което Добромир учи в София е сухо и скучно. Преподавателите казват, че знанията ще се забравят, но начина, по който си развил мисълта си, за да ги научиш, щял да ти помогне. Добромир не вижда с какво ще ти помогне една дъска, отрупана с цифри и скоби. Тя по-скоро те кара да затъпееш. Затова и не учи, а разчита на късмет на изпита като всичките си колеги. Опитва се да прилага в действителността всичко онова, което е научил в гората. Но не може. Понякога казва какво наистина мисли за някой, и в училище и сега, и след това си носи последствията. В гората всичко е подчинено на природата. Тук всичко се ръководи от парите, от това кой е баща ти, каква кола караш и с какво се обличаш. Всичките тези сноби... Префърцунени и изпростели, напълно еднакви идиоти. И огромните

панелни затвори, в които живеят — наблъскани, социално адекватни, но с полудели души.

Това го влудява. Затова понякога Добромир бяга. Объркан, изплашен от сивотата и грозотата, които го заобикалят. Той търси изход. Чувства се в клетка. Притиснат. В хватка, която го задушаваша.

Понякога Добромир сънува как пада. Има едно гъделичкащо чувство на адреналинова празнота, което зачегърква стомаха му, миг преди да отвори очи... Точно това чувство усети, когато скочи с бързини. Горкият мозък. Цял живот се бе съобразявал със закодираните в изграждащите го гени нагони, до мига, в който наложи на тялото да се отпусне напред, зарязвайки инстинкта за самосъхранение на тесния брулен от вятъра парапет. Шок и ужас за всяко нормално съзнание, не ще и дума. Мозъкът се почувства предаден от самия себе си, но нямаше време да се обижда, защото ужасът от края надвисна над него. Това го обърка и точно миг преди да изключи съвсем, на помощ се притече въпросната адреналинова празнина, която заклокочи в стомаха. Мозъкът си бе спомнил матрицата на съня, твърде зает да се сети, че това не е сън, а действителност. Чувството светкавично плъзна нагоре и проряза гърдите, удари сърцето на Добромир както тир блъска разсеяна птица, а после се визуализира в мозъка на момчето като най-прекрасният фойерверк, който очите му някога бяха виждали. Съзнанието се отпусна, най-после усещайки абсурда на цялата ситуация. Опияняваща нирвана на свършени непукизъм се разли из тялото, точно по пътя, по който адреналиновата празнота беше дошла, но в другата посока. Нирваната го изпълни с тишина и покой — хладен покой, в който най-сетне като на забавен каданс осъзна погледа си, вторачен в мътната зелена вода, която се приближаваше все повече.

Добромир си каза „край“ миг преди да докосне водата... Миг преди бързините да го издърпа обратно, пращайки съществуването му към реалността... Мозъкът се окопоти. Съзнанието се заглежда с притеснена усмивка да не би някой да беше забелязал моментната му неадекватност. Добромир обаче не обърщаше внимание, прекалено зает да крещи настървено, щастлив от най-силния емоционален оргазъм, изпитан от него до тогава.

Момчето мечтае земята да се промени. Да живеем отново в свят, в който сами да търсим храната си, а Земята да е покрита с необятни джунгли. Изведнъж напредъкът на науката да изчезне. Както Тайлър

Дърдън в „Боен клуб“. Добромир иска да стои на небостъргач, покрит с лиани и да гледа далече долу малките фигурки на хора, сушащи еленово месо на някоя изоставена магистрала. Мечтае за свят, в който нищо не е известно, нищо не е задушено от матрицата на злободневието, за земя, на която да излезе от дома си в малкото първобитно селище с меч в ръка, знаейки, че там, отвъд крепостните стени, го чакат прищевките на природата, с които трябва да се пребори ако иска да яде или да има дрехи. Свят без фалш и престорена смелост. Свят, в който никой не може да се крие зад щита на парите, а само зад собствената си доблест и сила да оцелее. За това мечтае той. Като заспива мечтата нахлува в сънищата му и той е щастлив. Поне докато реалността не го сграбчи отново.

С нестабилна походка, шляпайки в мократа киша, Добромир тръгва към блока си. Главата му е отпусната. Врата му се люлее сякаш е счупен. „Бог е всичко. Негово е земното и небесното царство. Направени сме по негов образ и подобие. Бог е във всеки. Всеки е част от бог. Всеки е бог. Бог изпитва някой — Бог изпитва себе си. Някой е изгубил смисъл... Някой страда — Бог страда. Аз желая да унищожа всяка своя частица, да я гледам как се гърчи в агония, за да се почувствам поне малко жив. А дали Бог е различен...“

Момчето продължава да се влачи. Мисли за всичко и за нищо. Вдига поглед. Минава покрай един интернет клуб. Над вратата има голяма и синя неонена табела „INSOMNIA“. Под нея стои някакво момче, сигурно излязло, за да изпуши една цигара. „Безсъние ли? Всички спят. Дълбоко... И умират, когато се будят, защото разбират...“ Добромир побягва наново в нощта...

15. ЕФЕКТЪТ НА КОПЧЕТО

Васил допушва цигарата си. Мамка му — остана без квартира, а не искат да му дадат общежитие. Не може вечно да досажда на колеги и познати. Затова понякога се налага да спи в интернет зали. Плаща си за нощна, купува няколко red bull-а и отбива вечерта пред монитора. Хвърля цигарата на земята, застъпва я ядно. След това влиза в залата. Сяда пред монитора и слага слушалките. Чуди се каква музика да пусне. Чуди се дали настроението му е кофти или отново влиза в една от онези недиагностицирани клинични депресии. Мисли си за „Плажът“. Бягството... Да избягаш... Да се скриеш от меланхолията и сивотата. Да опиташ да се откъснеш от всичко това и да разбереш, че е невъзможно, защото човек е създаден от сивота и изтъкан от пустота... Където има хора там има и страдание, болка и разбити човешки сърца. Там смисълът изведнъж изчезва. Васил най-накрая намира, каквото му трябва. Нуждае се от нещо, което да милва депресията спокойно, да я уталожил с целувките си, да я асимилира и моделира до обикновена неприязън. Избра си „Drive“ на R. E. M. Нещото се излива от говорителите, за да се влее в тялото като чиста водка в безпаметна и неутрална откъм спомени вечер. Васил усеща безнадеждното. Това опростява нещата за него. Вторачен е в облъчващия син екран. Какво да прави сега? Да се пусне ли в чата? В началото му беше забавно. Говориш си с толкова много непознати хора. Представяш се за каквото си искаш. Постепенно обаче IRC-то започна да му лази по нервите. Вътре е пълно с депресанти и комплексари. Говорят глупости и бълват ужасно количество простотии, а това го изнервя. От шибания чат се затъпява.

По принцип масата от хора във всяко едно общество са интелектуално късогледни. За тях приоритет представлява задоволяването на най-първичните човешки нагони. В България тези нагони се задоволяват чрез чалгата, клубната „urban“ мода и мутрафонският респект, с който по-силните (физически или

материално) се налагат над по-слабите. Това обаче не е нищо ново. Съществуват негови еквивалентни явления в чужбина. Проблемът е съвсем друг. В България е отприщено едно ново течение в балканската комплексарщина. То олицетворява дълбоките комплекси, тресящи както масата българи така и онези, които са на, над или под нея. Докато чалгата, клубната „urban“ мода и мутрафонщината служат за задоволяване на първичните нагони, то пригледноинтелектуалното заяждане в посока унижение на събеседника служи за задоволяване на вторичните. Причината за него трябва да се търси не в парите или в липсата им, а най-вече в неосъзната дефиниция за липса на автентичност. Всичко е въпрос на вманиачаване в собствения егоистичен аз, на възприемане на света като свят и на „аза“ като „аз“, или като отделен свят. По този начин редица закономерни българи, наричащи себе си „интелектуалци“ са заключили уникалните по собствените им стандарти съзнания в границите на несъвършени тела. Несъвършени тела, реещи се сред несъвършен живот. Така в България се получи пандемия от комплекси, породени от първичните и вторични нагони. Като катализатор послужиха дългите векове робство и последвалите ги години на комунизъм — дълъг период, в който нагоните за личностна самоизява и придобиване биват брутално стъпкани. Това обаче за народ с неоправдано високо самочувствие в настоящето, макар и с оправдано горда история, бе последната капка, която доведе до преливане на морето късогледа простота и духовна нищета в мижавата локва интелект, непресъхнала след векове физическа саморазправа. Като най-просто онагледяване на тази тенденция могат да се приемат БГ форумите в интернет и ефектът на копчето. Дори и пост, който съдържа само една дума като „копче“ например, ще доведе до задълбочени обсъждания на умствения багаж, сексуалната ориентация, личностните, физически и интелектуални качества на автора, целящи изтъкване на собствените преимущества в тези отношения, преимуществата у едните и недостатъците у другите коментиращи, които явно не могат да бъдат преценени поради анонимността на участващите. Колкото до будните хора, осъзнали комплексите си — те вече са разбрали за какво става въпрос — за егоистична простотия, породена от крайни балкански комплекси.

„Какво е интернет за мен? Аз не работя нищо, което да изисква влизането ми в мрежата. Просто обикалям от сайт на сайт. Свалям

музика, филми, игри — отново опит да избягам. Да отида другаде. Да накарам чувството, че съм безполезен да изчезне. Да се успокоя, криейки се в нета... Тъпо е. Аз съм си. Седя на стола, пред монитора, вперил увреждания си поглед в облъчващите образи на каквото и да е.“ Васил се зачуди дали да се пусне в multiplayer-а на „Half life“. Ммм не. Проверява какви филми има. „Nothing“? Звучи добре. Беше видял, че в съседното общежитие има купон. Подвоуми се дали да се махне оттук, за да се натресе на партито. Май има момчета с компютър и як усилвател. Музиката дъни доста здраво. Реши да изгледа филма. Писнало му е от купони. Всеки път едно и също. Хората се размазват, дивеят, но това не са те. Това е тихата лудост, която обитава всеки човек и чака удобния момент, за да го завладее.

16. КУПОН

Какво представлява един купон? Явлението като цяло.

Пиеш и усещаш изгарящия вкус на силния концентрат в устата си. Първият импулс на противящия се организъм е да върне течността обратно, но преглъщаш. Пушиш. Всмукваш отровния катранен дим с дробовете си. Желаш да го изкашляш, но го задържаш в себе си. Още и още... Организмът се предава. Съзнанието се замъглява. Обхваща те тъпо и безпочвено веселие. Летиш. Светът се върти под краката ти както винаги, но този път го усещаш. А не спира да боли. И не можеш да го удавиш. Но е по-лесно да се преструваш, че не ти пука. Още една крачка към дъното. Музиката бучи в главата ти. Полудяваш. Умираш и се раждаш хиляди пъти с нея. Тя те превзема. Затваряш невиждащите си очи. Замъгляваш безсилното си съзнание. Заебаваш обществото. След това идва милостивата прегръдка на съня или алкохолния припадък... А на другата сутрин ти се иска да умреш повече отвсякога. Но това не си бил ти. Била е лудостта. Купонът е мястото, откъдето се снабдяваш с поредната жизнено необходима доза лудост. Онази лудост, която все още пречи на обществото да се разпадне...

17.

КУЧЕШКИ ЖИВОТ

Велин Изов седи на стола по средата на стаята. Положил е глава върху масата. Мрачният поглед е вперен в отдавна изпразнена бутилка от водка.

Съквартирантът му е адаш. Той лежи на леглото. Пружините на кревата са прогнили и скъсани. Момчето е хлътноло. Единствено лицето и пръстите на изпружените крака стърчат навън. Мисли си за онзи момент в „Trainspotting“, когато Юън Макрегър се беше надрусал с нещо гадно и виждаше света, сякаш е затънал в дупка. Струва му се, че аналогията е прекрасна. Държи запалка. Нервно драска с камъчето, но газта отдавна е свършила и огненото езиче не пламва.

В тази стая живеят две момчета. Понеже са адаши, на единия му викат просто Изов, както е фамилията му. Помещението е твърде колоритно дори за студентски град. Наместо стандартния полюлей от тавана виси огромен стар лампион, от онези за бiliarдните маси. Надупчен от фасове, той обагря стаята в мек пурпур. Щом двете момчета седат на масата, за да пият или играят карти, придърпват лампата ниско, за да може да задържа цигарения дим, като декоративно буреносно облаче. Стените са облепени с повяхнали тапети. Влагата и времето са откраднали цветовете и формата на шарките.

Преди няколко дни комшиите отгоре бяха забравили водата в банята пусната цяла нощ. По една от стените се бе образувал мазен водопад и цялата стая се наводни. Сега и балатума мирише на мухъл.

Понякога Изов се връща премръзнал и прави своеобразна сауна. В студентски град водата и токът влизат към цената на наема, която е твърда. Дори и да изнасяш ток за Турция никой няма да ти търси отговорност. Велин знае това. Отваря вратата на банята широко. Развива кранчето на топлата вода максимално. Сяда до масата в средата на стаята. Качва краката отгоре и запалва цигара, докато си налива водка. Скоро цялото помещение се пълни с влажни и задушни

валма от призрaчни изпарения. Миризмaтa на мухъл се засилва, но Изов не ѝ обръща внимание.

Има огромни плакати на групи и филми. С времето и стичащата се по тях влага те бяха асимилирани от и слели се с тапетите. Мазилката от тавана се рони и пада свободно по мръсния под. А по земята има какво ли не — празни бутилки, капачки, остатъци от храна, хартийки и всякакви други боклуци, които се трупат от началото на годината. По секцията, затрупана със стари вестници, цигарени кутии, мръсни прибори и амбалаж за бира, има поне два сантиметра прах. На върха и е монтирана луминесцентна лампа. Щом я пуснат, светлината се разлива лениво, усеща, че няма да намери нищо, което да е запазило белия цвят, за да отрази цвета му. Вместо пердета, на прозорците е опънато огромно вехто руско знаме със сърп и чук. Казанчето в гнусната задушна баня, е развалено. От него постоянно шурти вода. Каналът на мивката е запушен. Водата се изтича трудно. По мивката има напластена мръсотия, върху която са полепнали косъмчета от бръснене.

Общежитието е патило твърде много от двете момчета. Всяка вечер, когато имат пари, те купуват твърд алкохол. След това се омазват колкото могат. Българинът има тъжно пиянство. Когато попрекали, то става опасно и деструктивно.

Веднъж в стаята имаше купон. Изов намери една бутилка кореселин. Лисна я върху перваза на прозореца и драсна клечката. Докато гледаше големите сини пламъци, той чувстваше как цялата депресия и меланхолия бавно изгаря заедно с тях. Наистина се ядоса, когато Велин нададе боен вик „Капитан планета е винаги с вас!“ и лисна един фес с вода, върху огъня. Толкова се ядоса, че го замери с нож и добре, че не уцели.

Няколко дни по-късно Изов се прибра от мач. Отборът му беше победил. Беше се почерпил с няколко литра бира. Запали два вестника и започна да маха с тях из цялата стая. Викаше, че това са факлите на победата. Разхвърчаха се огнени хартийки. Някои от тях паднаха на килима. Синтетичната материя пламна. Изов извади телефона си и започна да набира пожарната. Приятелите му, които бяха по-трезви от него, успяха да изтръгнат телефона от ръцете му и да изгасят огъня.

Друг път на гости на Изов бяха дошли няколко момчета от родния му град. Щяха да ходят на купон. Велин беше болен и много

изморен, затова помоли Изов, когато се връщат да бъдат по-тихи, за да го оставят да се наспи. Към три и половина вратата на стаята се отвори с шут. Пияните момчета влязоха разбеснени. Пуснаха музика и отидоха под душа с дрехите и касетофона. Това, че не ги удари ток е живо доказателство, че бог пази пияните и лудите. Започнаха да се пръскат. Пълнеха кофи и легени и ги изливаха един върху друг. Наводниха целия коридор. Махнаха вратата на банята и се опитаха да я използват като сал. През това време Велин само стоеше на леглото си и таеше агресията в себе си. Когато видя как Изов хвана шапката му с намерение да я пълни с вода не издържа и се нахвърли върху него. Измъкна шапката от мокрите му ръце, сложи я на главата си и му извъртя един шамар, за да го накара да се опомни. Изов го погледна тъпо, грабна един нож и се опита да го забие в лицето му. Велин се дръпна и ножът прободде козирката.

Ежедневно промишлени количества бутилки от бира се изпразваха и чупеха в стените. Стъкълцата се забиваха по килима и с времето биваха затрупвани от прах и други късчета натрошена агресия. Велин и Изов обаче не се ограничават в деструктивните си акции само в своята стая. Сигурно над половината хубави кръчми в София ги търсят за бомби. Дори и да имат пари. Правят го просто за шоуто. Пият, правят сметки за по двадесет, тридесет лева, а после просто си тръгват. Веднъж откраднаха найлонова маса с три стола от една денонощна закувалня. Видяха, че момчето, което работи вътре се беше забляло. Грабнаха ги и с разфокусирана пиянска походка забегнаха към стаята си.

Точно сега обаче, момчетата са останали без стотинка. Няма настроение за бомби, а и енергия заради глада. Цигарите също са свършили. Положението предвещава експлозия от депресия и меланхолия.

— Изов гладен съм...

— И аз... Но нямам пари... И престани да си играеш с тази загубена запалка.

Велин свива рамене и захвърля запалката през отворения прозорец в мъгливата нощ. Бяха преровили цялата стая и изядоха всяка забравена коричка. Дори бъркаха в коша. Изов бе хвърлил там някакъв ръжен хляб преди няколко дни. Махнаха мухлясалите кори и изядоха останалото...

— Поне да имахме цигари. Щяха да заситят малко глада — Изов не отговоря. Той предпочита водка пред цигарите... Сега, както не е ял, ще се омота изключително бързо. Един от проблемите на навика да пиеш всяка вечер е, че се нуждаеш от все по-голямо количество алкохол, за да се почувстваш добре. Това нанесе тежък удар върху финансовото състояние на двете момчета.

Велин се хваща за главата. Усеца началото на страшен главобол и това го ядосва допълнително.

— И този шибан купон. Заболя ме глава. От глада и тази музика е абсурд да заспя. Представяш ли си? Сега хората там се разцепват, а ние мизерстваме тука.

На долния етаж действително има купон. Бумти яка музика. От време на време се чуват викове и смях.

Изов не отговаря на Велин. В главата му бавно започва да се оформя една от характерните му идеи.

— Велине аре да те водя на купон!

— Ей, така да се натресем ли?

— Ами да... Виж колко е часът... Долу започнаха толкова рано, че вече сигурно всички са мат. Отиваме и се налапваме на аванта, ако е останало нещо...

— Искаш просто ей така да идем и да хапнем ли?

— Не. Ще зулим каквото е останало за хапване и пийване и ще си го домъкнем тук...

Велин осмисля за миг. Усеца колко е гладен. Вижда му се логично и без да чака втора покана рипва от леглото с ентузиазъм.

Скоро двете момчета са на долния етаж. И двамата са по боксери, но Изов е наметнат с шлифер. Купонът вече замира. Още по стълбите срещат момче, проснато на студения под, което повръща усилено. Явно е ял някакви дробчета, защото цели парчета от тях се валят из локвичката, в която се е строполил. Целият е омазан и мирише ужасно.

— Ебати прасето майна! — изхили се иронично Изов.

— Да бе, виж как ги е лапал тия дробчета, изобщо не ги е дъвкал...

— Ето едно момче, което няма да може да го надърви днеска...

— Изов майна, ти си абсолютно същият като се напиеш... Само дето буйстваш. Пича поне си лежи кротко и си повръща. И не знам

дали не може да го надърви, но ти като можеш, какво от това? Не че има кой да ти пусне...

— А ти, Велине си импотентен педераст.

— Тъпак!

— Ти си тъпак.

Момчетата продължават надолу към търсения етаж. Вратите на две стаи са махнати, а леглата изкарани. Има компютър с усилвател и колони. Сега звучи по-бавна музика. Осветлението е намалено. Крушките светят в приятно синьо. Отвън по коридора са насядали хора. Всичките са пияни, надрусани или прекалено изморени. Въртят масури и си разказват приказки. На крака са останали само няколко двойки, които не толкова танцуват, колкото се натискат, залитайки неритмично с музиката.

Изов влиза в едната стая все едно е абсолютният господар. Никой не му обръща каквото и да е внимание. Доближава се до масата. За негова огромна радост на нея има половин шпеков салам, бурканче лютеница и малко хляб. Момчето ги придърпва бързо в бездънните джобове на шлифера си. През това време Велин се мотае в другата стая. Усилено гледа за алкохол. Най-накрая вижда, че на земята се валя някакво шише от кола. Проверява дали в него има само разремител. Отпива и усеща степче примесено с водка в доволно количество. Грабва го и излиза навън. Там вече го чака Изов — ухилен до уши. Намигат си съучастнически и тръгват към стаята.

— Какво сви?

— Хляб, лютеница и малко салам — доволно, а ти?

— Водка. Жалко, че нямаше цигари.

— Не намери ли?

— Тц.

— Чакай малко...

Момчетата точно подминават оня, който повръща на стълбите. Изов се навежда над него. С гримаса на отвращение измъква от задния му джоб кутия цигари. Велин се усмихва. Всичко върви по план... Точно в този момент пияното момче се извъръща и сграбчва Изов за шлифера.

— Коййййй си ти?

— Свой! — отговаря Изов машинално...

— Аззззз теб мноооооо те уважавам... Мноооо... От утре слаггам всишшшшко в редддддд вечееееее. И ставам желесееен. Почвам да блъскааааам ф фитнесссссса и ша видишшшшшшшшшш... А не като ся... Виж каква съм свиняяяяяя... Жалък... Нали, колко съм жалък си мислиш ти... Ти си жалък... Нишшшшшшто лошо, аз мноооооооо те уважавам, но всички сте жалкиииииииии... И аз съм жалък...

Изов опитва да се отскубне. Онзи не спира да бръцолови. Като видя че момчето го държи здраво и няма намерение да го пуска, решава да вземе по-твърди мерки. Засилва един шут в ребрата му. Пияният се свива и го пуска. Двамата Велиновци побягват нагоре към стаята си, уплашени да не би виковете на пияния да привлекат внимание...

— Ссссссамо това ли мошшшшшшшете вие полицаите? — вика след тях момчето. — Ти си капитан уууушшшев и неговитеее подчиненииии. Бийте ме, куки тъпииииии... Жалки сте! И аз съм жалък!

Това е последното нещо, което Велиновците чуват преди да затръшнат вратата.

— Ха ха, чу ли го тоя, помисли ни за куки. Сигурно халюцинира. Ебати, как се беше омотала тая свиня! — Изов се забавлява искрено.

Адашът му мълчи като пукал. Главоболът му се засилва. Сяда на пластмасовата маса, която бяха откраднали и вперва мрачен поглед в шишето с разредената водка. Изов сяда въодушевено до него, изважда откраднатата храна и започва да я яде.

— Добре се справихме, а? — казва той с пълна уста...

— Жалки сме, Изов. Тоя пияния хубаво ни го каза, майна. Да крадем храна, алкохол, и забележи, цигари майна. Докъде стигнахме ебати! И защо го ритна? Беше толкова гадно и жалко. Виж докъде стигнахме... Хубаво виж майна. Ние сме едни жалки утрепки, лекета...

— Стига си хленчил Велине, майна! Тая храна не им трябваше повече така или иначе. А ние сме гладни нали? Нищо чак кой знае какво не сме направили... А цигарите на тоя са съвсем малко. Голяма работа... И какво като го ритнах? Голяма работа, съвсем леко беше. Той толкова се е омотал, че сигурно и без тва целият е в синини дето се влачеше по пода. В тоя живот е така. Аз взех храна, която не трябваше

на никого, за да ям. Какво толкова — просто си взех. Човек трябва да си взима. Човек трябва да е егоист и да използва всеки случай да се докопа до каквото може. Иначе живота ще се докопа до него и ще взема от него. Не се дръж все едно съм убил някой.

Велин си взима малко салам. Налива си чаша водка. Намазва си филия с лютеница и отива до отворения прозорец безмълвно.

— Ъ, голямата работа! Аз си ям и ми е много вкусно, майна! Ти ако не искаш недей да ядеш. Все едно съм убил някой ебати.

„Убил си Изов, убиваме себе си. Убиваме всичко онова, което си заслужава да живее. Навремето сигурно си бил дребен комплексар, на който всички са се присмивали. Сигурно не ти е стискало да направиш каквато и да е беля. Мислили са те за задръстен мухльо... И сега скачаш. Правиш се на мъж. Искаш хората да кажат, че си бунтар, че си откачен, че си луд! Самоунищожаваш се. И аз съм същият... Шибан живот... Кучешки живот...“ Това си мисли Велин докато гледа навън. Кишесто. Снегът е спрял. Мъглата се е върнала. Развиделява се. Момчето следи с поглед дребен помяр. Парцаливо кученце на три крака, което подскача под прозореца. Велин се изплюва ядно. Мастията се обръща нагоре и започва да маха с опашка. Велин му подсвирва и хвърля малко салам.

18. ОБРЕЧЕНО НА САМОТА

В София има много бездомни кучета. Заради еколозите общината не ги убива, само ги кастрира. След това ги връща на свобода. Зимата те се събират на цели изгладнели и озлобени глутници. Понякога нападат дори и хора. Има редица случаи на ухапани момчета и момичета. Особено в Студентски град.

Мизерният трикрак помияр не успя да си намери глутница. Крака му прегазиха лятото. Точно пресичаше пътя, когато колата зави нарочно и отнесе с гумата част от лапичката му. Той все пак оцеля. Крачето му обаче изсъхна. Оттогава животът му стана още по тежък. Някои хора преди му се радваха. Сега е грозен и сакат. Това явно ги отблъсква и те го гонят с шутове. Но хората са такива. Не обичат грозното, различното, страдащото... Помиярът не успя да си намери място и сред своите. Опита да се влачи след няколко глутници, но беше прекалено бавен, а и другите кучета не го искаха. Той е сакат и твърде дребен. Отритнато отвсякъде, кученцето е обречено на самота.

Има въшки, които постоянно го тормозят. Понякога успява да намери мърша, в която да се отъркаля, за да ги озапти за малко. Тогава пък усеща сърбеж зад ушите си, където козината му е окапала заради някакви гъбички. Спи в комуналите. Там понякога намира храна. Става рано, още щом усети, че се задава боклукчийският камион. Започва да обикаля под студентските блокове. Понякога намира нещо за хапване, изхвърлено или паднало. Понякога го замерват с шишета, но болката му минава като на куче.

Всеки път по пълнолуние малката мастия вперва поглед във Витоша, в огромния притихнал силует на планината. Усеща нещо. Гените му си спомнят за далечното ехо на никога нечут вой. Воят на свободата. Души въздуха, скимтейки неспокойно. Усеща непозната сила, зов, енергия, нещо недостижимо. В такива вечери има желание да вие, да гледа огромния диск на луната и да лае срещу него. Но само скимти. Страхува се, че хората ще се ядосат и ще го набият.

Тази сутрин започва чудесно. Парченце салам. Кученцето продължава да гледа нагоре. Гладът му е упорит. От стаята, от която долетя саламът, се чува човешки говор. Може би ще му подхвърлят още нещо.

— Велине ние нямаме храна, а ти я хвърляш на тъпия помияр!

— Нали хвърлих от моята, а не от твоята!

— Аз за тва ли я крах, да я хвърляш на кучетата!

— Моя си е и ще я правя, каквото си искам.

— Като ти е толкова акъла!

Кученцето не разбира какво си говорят, но е вперило жалния си мокър поглед нагоре. Маха с опашка. Губи равновесие от това, понеже има един крак по малко, но хората го харесват така. Умилюва го, усеща го. На прозореца се появява друго момче. Не онова, което му хвърли салама. Помияра скача и понечва радостно да излае. Готви се да му хвърли нещо. В следващия момент от стаята полита тежко шише от празна водка. Мастията няма време да реагира с тези три крака и тази размахана опашка. Шишето го улучва по муцуната. Кучето се втурва инстинктивно. Пред очите му пада черна пелена. Не вижда нищо, не чува нищо, но бяга... През глава... През локвите и кишата, цялото в кал, без посока и цел... За да се скрие. По-далече от болката. Знае, че като бяга, рано или късно болката стихва. Глупачето си мисли, че успява да ѝ избяга. Но никога не успява. Тя просто минава с времето, до следващия удар.

Започва да му минава. Кученцето се е отдалечило доста. Наплашено е. Вижда двама човеци, сгъсени един в друг. Усеща, че са в добро настроение. Ударът обаче е твърде пресен. Все още изплашено, с уголемяващи се черни кръгове в погледа криволичи към комуналите отсреща на улицата.

19.

ТОЗИ ПЪТ ЛЮБОВТА Е ТУК

Те се обичат. Истински. И двамата. Усещат, че този път любовта е тук. Знаят, че тя не може да се търси там, където я няма. Сега я откриха, имаше я и те не се опитват да я прикрият. Никога не бяха намирали нещо такова в никой друг. Стоят прегърнати. Студено е, но те не го усещат. Времето няма сила над тях. За двамата то не съществува. Там са само тя и той. Устните им се докосват. Телата им се стремят едно към друго. Чувстват щастието. Усещат духовното удовлетворение като физическо чувство на пълнота, топлина и завършеност. Откриха извора на радостта. Той ги изпълва, приятно ги гъделичка. Целуват се бавно и нежно, наслаждават се на всеки миг. Когато сливат устните си не усещат само физическо удоволствие. Докосва ги нещо много по-дълбоко. Нещо, което разтърсва, изпълва с безметежно блаженство. Нещо, което започва в петите, минава през цялото тяло и експлодира в главите като вълна от екстаз, която се разлива наобратно. И двамата са потни. Тъкмо излизат от клуба. Режещият вятър не може да ги докопа. Любовта ги пази твърде добре. Те са луди един по друг. Обичат се истински и това е по-красиво от всички изгреви и залези, от всички вълни и върхове, от всички звезди и цветя, от цялата музика на света. Усещат безметежността, космическото спокойствие. Намират най-прекрасното от величествената природа един в друг. Душите им са слети — наистина! Те са едно цяло.

Слънцето срамежливо се показва над студентски град. Мъглата чезне бързо. Все още е студено. Слънчевите лъчи оцветяват с новородена оранжева светлина.

Прегърнати, двамата тръгват към общежитието. Тогава го виждат — момче на не повече от двацет и пет години. От цялото му същество струи силна енергия и красота. Първите слънчеви лъчи се заплитат в дългата коса и целуват челото му. Погледът му е горд, дързък, предизвикателен и устремен. Крачката му е сигурна. Решиш ли да си

представяш волен варварски вожд, устремил поглед към земите, които иска да завземе, ще си представиш това момче. Излъчва свобода. Енергията, която струи от съществото му е почти физически осезаема...

20.

ОСЪЗНАТ СИНДРОМ НА ЕМОЦИОНАЛНАТА НЕДОСТАТЪЧНОСТ

Поглежда към момчето и момичето докато се разминават. Явно се обичат. Изглеждат повече от щастливи заедно. И той някога бе обичал. Но към това се развива имунитет. Всъщност решението, което е взел обезмисля любовта. Това решение го прави толкова щастлив. То ще промени целия му живот — решение, което ще реши чисто човешките му проблеми завинаги. Знае какво прави, защо го прави и си мисли, че няма кой да го спре.

Стига до блока си. Може да се качи с асансьора, но решава да върви пеша по стълбите. Все нагоре и нагоре... С всяка крачка е все по-близо до бог. Иска да го види. Да поговори с него. Как иска да разбере дали онзи, който уж ни е създал по свой образ и подобие е изпитвал истинска любов. Истинска болка. Истинско разочарование. Истински срам и унижение. Дали обича и мрази. Дали не е оглупял, депресиран старец, изкарващ си го на огромния аквариум, наречен свят. Дали за него земята и хората не са просто една играчка за изразходване на отрицателната енергия, натрупана от работния ден.

Момчето стига до покрива. Приближава се до ръба. Мъглата е изчезнала съвсем. Снегът блести, отразявайки слънчевата светлина. Витоша е бяла и красива. Брутални черни облаци се трупат върху ѝ, събират сили, за да превземат небето над София. Остър повей развява светлата коса на младежа. По устните му играе саркастична усмивка. Красивото ангелско лице е сурово, излъчва решимост. Гледа заснежената Витоша с облаци над нея. Красива е. Животът понякога е красив, но той ще плюе върху него, защото е твърде лицемерен, лъжлив и нагъл! Причинява болка, мачка и убива къс по къс-всичко, което заслужава да живее.

Момчето застава съвсем на ръба. От малък мечтае да полети. Да чуе писъка на въздуха с ушите си. Да усети разветите коси. Да

почувства висотата и свободата. Ще скочи на зазоряване. Ще погледне величествената заснежена Витоша, а след това ще полети към свободата завинаги.

И ето го. Сега е тук. Горд. Твърд. Една крачка напред и всичко ще остане дребно и незначително. Далече назад. Измито от вълните на вечността. Лицето му се състарява сякаш с години. Момчето се прегърбва бавно и се отдръпва от ръба треперейки. Вятърът е подгонил черните облаци и те вече скриват слънцето. Отново ще вали сняг. А от гордия младеж няма и помен. На покрива стои унило и прегърбено момче с разчорлена от вятъра коса, безпомощно отпуснати ръце и сълзи в изпразнените от поглед, безчувствени очи.

За човек е трудно да се откаже от живота. Животът е всичко около теб, всичко в теб, а човек трудно се отказва от себе си. Животът има и силни приятели — страха от смъртта и неизвестното, непоносимостта към болката-с тях човек трудно може да се бори. След малко заслиза по стълбите — поредния сив силует, поемащ дългия и неизбежен път надолу, там където всички ние се опитваме да подредим огромния пъзел на живота, дори не подозирайки, че е дефектен и парчетата никога няма да паснат.

Влиза в стаята си. Сам е. Съквартирантите ги няма.

Стои до прозореца, наметнат с уютната топлина, и гледа зимата навън. България е южна страна — в градовете сняг вали рядко, а и нежните бели кристалчета са жестоко репресирани от човешката цензура „глобално затопляне“. Зимата не е олицетворение на приказната ледена белота, с която Богдан Русев обгръща Белегаст в приказките си. Повече прилича на мърлявите заскрежени брезенти, с които в „Дружба“ и „Младост“ увиват ладите и москвичите през зимните месеци. Въпреки това е студено.

От телевизора изтича сутрешният блок на една от националните медии. Някакъв дебел чичко, облечен в износено сиво и грозно кафяво яростно обяснява вредата от наркотиците. Огромните желирани бузи често се разтрисат от тътнеща никотинова кашлица, а торбичките под очите му приличат на мазоли пълни с алкохол. Чичкото е психолог и явно е много начетен. Той се пени ерудирано, разобличавайки марихуаната, която докарва шизофрения, кокаина, който причинява инсулт и амфетамин, който обрича жертвата си на сърдечен удар. Постава различните видове наркотици под знаменателя на психозата и

посочва с обвинителен пръст незадоволителния стандарт на живот в България, който атакува семейната клетка, руши идеалите и отприщва различните форми на зависимост. Чичкото защитава тезата си блестящо и с чувство на удовлетвореност се отправя към най-близкото кръчме за по ракия, докато жълтеникавите пръсти трескаво мачкат пакета цигари в джоба на сакото.

Трябва да му се признае — психологът безспорно е прав. И какво от това? Късно вечер, докато тежкото червено вино изплаква стреса от ежедневието, а запаленият фас дарява илюзорно чувство за уют и твърде лесно и някак естествено да бъдат отричани онези другите, зомбитата, потънали в бялото безвремие на канавките и порутените руини. Повечето от хората, уповаващи се на легалната дрога, припознават враг във всеки наркоман и нямат търпение на следващия протест за премахване на акциза върху домашната ракия да вдигнат и няколко лозунга против зависимите и циганите. Ей така — просто да се разбере, че имат активна гражданска позиция. „Постройте комуна!“, казват те. „Съградете я на някой отдалечен дунавски остров и ги затваряйте там! Така обществото помага, така ще излекуваме тази зараза, но първо нека пуснем ток по оградата за по-сигурно!“.

Зависимостта от наркотиците не е болест, тя не е вирус и не дебне само отрепките. Наркоманията е **ОСЪЗНАТ СИНДРОМ НА ЕМОЦИОНАЛНА НЕДОСТАТЪЧНОСТ**. Наркоманът не ловува психологическата еуфория, не преследва прилива на витална енергия, не търси химическа лумпенизация, за да твори престъпления. Той просто иска да изпълзи встрани от безличното общество на нормалните, търси скривалище от лицемерния маскарад на злободневието. Възпламенява чувствата в собственото си аз посредством грозни синтетични субстанции и така емоции, предназначени за цял един живот бясно изгарят само за няколко кратки години.

Зависимостта от наркотиците не е икономически проблем! Тя се предопределя от ужасяващата емоционална рецесия затлачила повсеместно човешките общества. Наркоманията е производна на емоционалния крах у една арогантна цивилизация и всеки носи своята вина за нея. Отговорността обаче поемат само най-емоционалните.

Момчето стои до прозореца, наметнато с уютната топлина. Гледа зимата. Студено е. А там някъде, из мръсните канавки на живота,

скрити в руините на града се гърчат децата на цяло едно изгубено поколение — потопили душите си в бялото безвремие на дрогата, те се лутат в спомените за невъзможни емоции.

Питам се — пука ли ми за тях и техните забравени огнени видения. Съжалявам ли онези, които изкупват вината на всички ни...

(ръкопис)

Музиката на Jefferson Airplane носи духа на 60-те. Утопията на Surrealistic Pillow изпълва стаята като цигарен дим и се преплита с аромата от индийската лавандулова пръчица. Вече мина половин час, откак изядох сандвича — две шоколадови филийки с плънка от гъба. Все още ми няма нищо. Започвам да си мисля, че Гъбачо ме преметна с някоя шибана мухоморка, наместо тампаненсиса, за който платих. Малко ми се драйфа, което понякога е нормално, но може и да означава че съм се натровил необратимо. Ако това е така и аз наистина умра, последното нещо, което погледът ми ще запечата са малките петна светлина, пропъззели през плътно спуснатите венециански щори. Слънчевите зайчета играят на гоненица по дървения паркет, движенията им стават все по-живи и бързи, което е малко дразнещо. Като регенериращ терминатор те се сливат едно в друго и не след дълго от измерението на нищото пред леглото тупва огромен бял заек с опулени червени очи. Навлякъл е черно бомбе, шахматно сако и розови кубинки, а мустаците му потрепват нетърпеливо. Какво по дяволите прави това животно в къщата ми, какво ще кажат съседите като го надушат? С нарастваща паника забелязвам няколко стилизирани прасета, галопиращи по стените на стаята. Сигурно скапаният заек ги е довлякъл. Погледът ми се лута в търсене на нещо смислено и намира станиол от шоколад на пода. Изведнъж се ухилвам облекчено — гъбата ме е хванала, благодаря ти Гъбачо. А това е белият заек, отворил проход към приказната страна. Не ми остава нищо друго освен да го последвам в черната хралупа, зейнала зад него. Керванът от прасетата се изнизва след нас, а последното заципва измерението на реалността над главата ми.

Известно време си мисля, че летя, преди да разбера, че всъщност падам и единственото, за което мога да се уловя е или петата на левия ми крак, или дузината плюшени сърца. Изневиделица край нас ято нокторезачки пикира с вой и се нахвърля злостно върху сърцата,

охранявани от стилизираните прасета, но точно преди да видя разврзката тупвам надълбоко в огромна купчина розов захарен памук.

Измъквам се лазейки, покрит с лепкав петмез. Намирам се на мъхестия шахматен под в огромна мрачна и хладна тронна зала. Лъчите, които се промъкват през мръсните катедралоподобни прозорци се заплитат в огромните паяжини, носени от ленивите повеи на застоелия въздух. Всички цветове освен розовото, бялото и черното са измити и с жълт оттенък, като стара фотография, оставена в бабиния скрин. Само да не го надушат нокторезачките! А те се хранят с крилата на пеперудите. Само да не го надушат нокторезачките! А те се хранят с крилата на пеперудите. Само да не го надушат нокторезачките! А те се хранят с крилата на пеперудите... Знаехте ли?

(ръкопис)

Издание:

Пламен Четелязов. Имаго
Българска. Първо издание
ИК „Литернет“, Варна, 2012
ISBN: 978-130-157-771-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.